

School of Theology at Claremont

1001 1393926

Jesus Nasareen

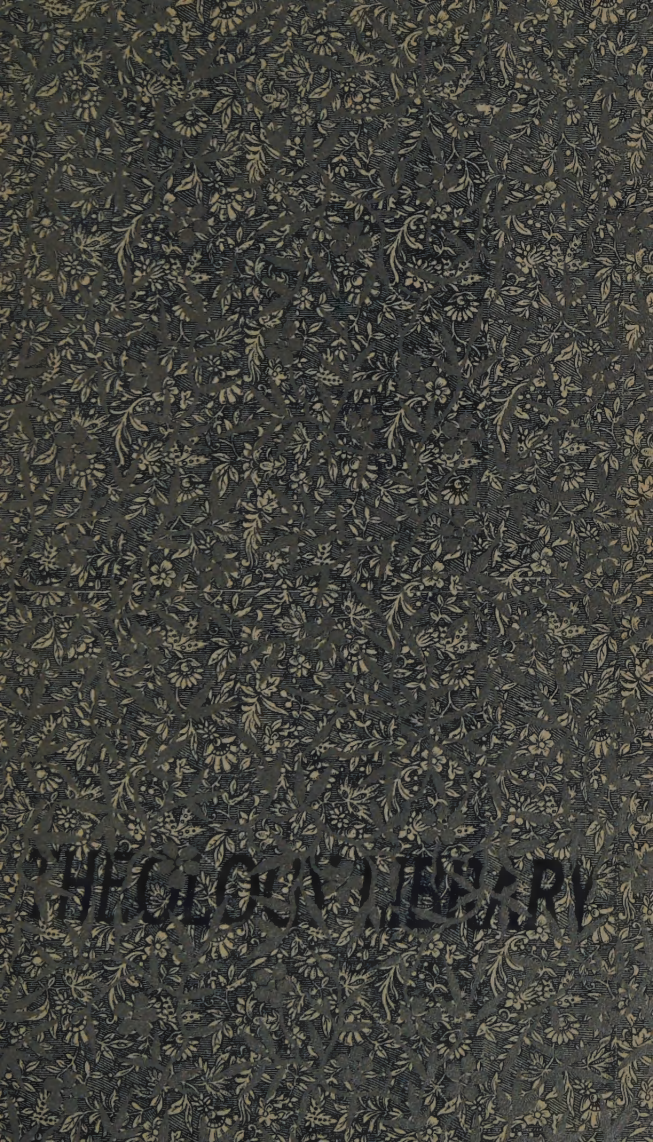
==
D. NYVALL

PT
9995
N9
J4

The Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT

WEST FOOTHILL AT COLLEGE AVENUE
CLAREMONT, CALIFORNIA

PHCLOV LIBRARY

Leland H. Carls

PT
9995
N9
J4

Jesus Nasareen

En hjältedikt

Av

D. Nyvall

Chicago, Ill.

Theology Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT
California

Första boken.

I tidens fullbordan.

THEOLOGY LIBRARY

Första sången.

Vad lider tiden?

Han kommer utan like,
han kommer till sitt rike.

SÄG, Sions väktare, vad lider tiden?
I, stjärnor, svaren, som i natten skriden
utöver dunkelt, djupblått himlafäste,
säg, örn, som svingar dig mot skyhögt näste,
I, aningar, som genom själen riden
med bud om natt, förrn dagen är förliden,
med gryningsbud, förrn ljusets hjälte fäste
vid skuldran kogret och dess pilar vässte,
I, hoppets floder, som mot havet rinnen,
och I, mot källan vända, dunkla minnen,
o, tidens, hjärtats alla genier, tyden
oss mörka gåtan, våra böner lyden,
som stiga upp från väster, upp från öster,
naturens suckar, mänsklighetens röster.

Men intet svar ger kalla stjärnepällen
och stumma äro skuggorna i kvällen.
I ekens krona dör otolkat bruset
och mållös rodnar skyn i aftonljuset.
O, tårekällor, kvällen, flöden, svällen:
Stum klagan är uti de låga tjällen
och stumt och tomt och meningslöst och fruset
det stela leendet i furstehuset.
De tiga, mänsklighetens hävder djupa.
Historiens ström sitt ödes ättestupa
med tystnad når att från dess branter falla
i glömskans hav, som famnar allt och alla.
Ej svar ger ekot ifrån djupet åter
och skummet tyst sin hemlighet begråter.

NATT är det allestäds i hednavärlden.
Tillbedjans skaror ställa hopplöst färden
till stumma gudar att försoning söka
men blott att hjärtats ve och skuld föröka.
Förgäves bringas dyra offergårdar,
förgäves blodas helga offersvärden,
förgäves prästerna i templet stöka,
där onda andar fritt i natten spöka,
där onda andar, vart du stegen ställde,
dig möter med sitt dystra trolldomsvälde
i altareldar, som all oskuld svedja,
i kult, som slavband tron i vantrons kedja,
en lastens kult, som ädla känslor dövar
och samvetet och viljekraften sövar.

I natten klagan stiger upp från slavar,
 millioner nödrop från millioner gravar,
 där levande begravits mänskovärdet
 med friheten, som föll för envåldssvärdet.
 Nyfödd en ungdom, stödd vid fädrens stavar,
 själv åldrig ren, på egen gravskrift stavar.
 På livets löje led, han lifsmätt lär det,
 och led på livets allvar, trött försvär det.
 En härskar över många, över alla,
 som till hans fötter i tillbedjan falla.
 Om bröd och nöjen honom hest tillropar
 Roms gamla hjältefolk, nu pöbelhopar,
 som ej ha råd att livets guldkalk njuta
 och ej ha mod att livets narrspel sluta.

Nedvänd och släckt är fräjdad visdomsfackla
 i Hellas tempel. Platos troner vackla
 med tron på sanning i den vises öga,
 med tron på Honom, okänd i det höga.
 På Platos språk sin vishet dårar kackla,
 idealens hjul i tingens hjulspår rackla,
 i tvivlets kärr sig stjärnebilder löga:
 till tiden passar evigheten föga.
 Allt är i Hellas gammalt och utlevat.
 En örn, som ovan moln och dimmor svävat,
 dess genius i sin hönsgård gömt sig inne
 och orkar knappt sig svinga till sin pinne
 att där i harmoni med hönsgårdsfjäten
 i skymningstider kväda dagens läten.

VAR morgon Sions tempelpräster viga
in dag, som gryr. I rökmoln böner stiga
med bränneoffrens doft mot himlens zoner
till klang utav basun, till sångens toner.
Än ljuda Davids psaltare och giga,
men profetians helga röster tiga
se'n hundra år i Judas regioner,
som sucka under främlingarnas troner.
Med Davids spira fallit Judas ära.
Roms stolta segrare och folk oskära
det allra heligaste med sin nesa
och altaren åt Zeus i landet resa.
Ja, främlingar Guds tempel bygga, råna
och helgedomen ömsom skydda, håna.

Stolt fariseen från sin fromhets murar
ser ned på hopen i dess trånga burar.
Vid kallklok lagkunskap hans hjärta stannat.
Han skäller folket utan lag förbannat.
Med heligt nit sitt offerkär! han skurar
och uppå änkors ägolotter lurar
som lön för fasta, förbön eller annat,
vartill för sådant pris han sig bemannat.
Mot Rom med högt profetiskt nit han rasar
och för allt hedniskt skick och väsen fasar.
Som styggelse allt utländskt han betraktar.
Han allting utom sig och sitt föraktar.
Hög i sin fromhet ser han ej sin like
och pockar stolt på Davids, på Guds rike.

Men sadduceen värmer sina händer
 med samma nit vid helga tempelbränder
 och rökelsen från Herrens offerskålar,
 med samma nit vid lusteldar och bålar,
 som mäktig romare för gästen tänder.
Han vinner hjärtan som han vinner länder.
 Med guld och äreskänk han icke snålar
 och gärna med besegrad gästvän skrålar
 vid bågarn, fylld från myrtenprydda härden.
 Men under myrten bida skarpa svärden
 hans vink att blodas på den trygga gästen.
 Legioner vakta över glada festen.
 där sadducén i maklig njutning drömmer
 och vild zelot sin vrede fåfängt tömmer.

DOCK lyser än i Juda, trots elände,
 det ljus, som Gud i helig urkund tände,
 och läst och lärd och trodd är gamla skriften
 och än i templet tjäna gamla skiften.
 Från avgud renat folket återvände
 från Babylon och Herrens lagbok kände,
 som Esra hämtade ur mörka griften
 och Esras barn tytt ut vid trogna stiften,
 om varje bokstav, varje tecken noga.
 Än läses den i varje synagoga.
 Än uti Salems sköna tempelgårdar
 den vigde prästen offerelden vårdar.
 Och ännu de saktmodiga i landen
 förbida Herrens hjälp ur träldomsbanden.

Än stiger ock ur hednings bröst en aning
och mången lyssnar än till skaldens marning
och till oraklets röst i helga lundar,
som hälsa glatt en gyllne tid, som stundar.
Mot fjärran öster hednavärldens spaning
går, sökande den nya tidens daning.
Ty från Judea sierskan, som blundar,
och ryktet vänta den världsväldet grundar.
"Ja, från Judea" hånar kalla ödet
med hedning stolt och stolta överflödet.
Sibyllan själv mot judafolkets öken
sitt finger pekar genom natt och töcken.
Dit styra österns vise stegen gärna,
dit visar dem en ny, en löftets stjärna.

Bland tusen stjärnor hon sin strålkalk svänger
med ljus, som ensamt genom molnen tränger
och genom skuggorna i jordegruset
till tro, som skövlad står, till hopp, förfruset.
Vad är väl stjärnan, som bland molnen hänger?
Ett strålbud utom himlens stör och stänger,
en glimt i natten från det högre ljuset,
från himlens boningar, från fadershuset,
när genom öppna himlaportar strömmar
uppfyllelsen af helga siardrömmar,
af löftet, som på fallets dag var givet,
Guds eget ord, uppståndelsen och livet.
Han kommer, frälsaren förutan like,
Han, världens konung, kommer till sitt rike.

Andra sången.

De gamla i Jutta:

Det fattades i deras liv det bästa,
det som gör våren glad och hösten rik
och sammanviger morgonen och kvällen
i ett förbund till en fullkomlig dag.

NERODES, som med orätt nämts den store,
satt än som konung i Jerusalem
och styrde Israel med omild spira,
en furste lysande i många dåd,
som fört hans stolta namn till eftervärlden.
Självt idumé, han satt på Davids tron,
den siste konungen i Juda rike.
Till lynne var han djupast en barbar,
förfärlig i sin vrede som sin lusta,
och dock med romarens och grekens smak.
Han rasade mot sina anförvanter,
en furie i kärlek som i hat.
Och lika vild och lika blind i båda,

han mördar älskad maka i sin famn
och söner, sin och hela landets ära,
när blott misstänksamhetens vanvett bjöd,
tills han utrotat nästan all sin släkt,
ett ordspråk i all världen och en fasa
för alla i hans rike, hög som låg.
Augustus själv, godkännande hans blodsdöm
som gärd åt kungens suveränitet,
lär därvid hava yttrat, att han hellre
sig såge som Herodes hund än son.
Hans välde var dock glänsande tillika.
Han vann med sina gåvor kejsarns gunst,
om ej med rättvisan av sin regering.
Han byggde städer och amfitestrar
och sköna slott och tempel i sitt land
till romarnamnets och sin egen ära,
om också långt ifrån till rikets båtnad,
och satt en hedning uppå Davids tron.
Dock visste han att vinna även juden,
i synnerhet den rike sadducén
och prästerskapet med det tempelbygge,
som han begynte i Jerusalem,
fastän det ej blev färdigt i hans livstid.
Det var ibland hans byggnadsverk det största,
ett under för hans tid och eftervärld.

Vid denna tid, fast skild från stora världen
och från Herodes bullersamma hov,
uti sin hemstad Jutta i Judeen
framlevde Sakarias sina dar

tillsammans med Elisabet, sin maka.

Han var en präst och hörde till det skifte,
som bär Abias namn, det åttonde
i ordningen av alla tjugufyra.

Hans maka var ej blott av Arons släkt,
prästdotter till sin börd som till sin fostran,
men stod också i släkt med Davids hus,
än kungligt bland de trogna uti landet.

Långt mer än äran utav namn och anor
är dock det vittnesbördet, att de voro
rättfärdiga och fromma inför Gud
och vandrade ostraffligt i hans stadgar.

Dock syntes det, som om Jehova glömt
att innesluta dessa i det löfte
han lovat dem, som hålla fromt hans bud,
att dem välsigna hult med barn och blomma.

Barnlösa voro de och hade varit
alltifrån början av sitt äktenskap.

Ej son, ej dotter kom dem ljuvt till möte
som kärlekspanter uti unga år
att giva livet självt en högre mening
och lidandet och mödan ändamål.

Ej stördes deras flit av glada röster
och ej av gråt och tårar deras ro.

Tom var den frid, som omgav dem om dagen,
och tom var nattens frid i deras tjäll.

Ej växte deras ungdoms glada omsorg
till deras sena ålders tröst och stöd.

Det fattades i deras liv det bästa,
det, som gör våren glad och hösten rik

och sammanviger morgonen och kvällen
i ett förbund till en fullkomlig dag.
Så kände de det djupt de båda gamla,
men gömde sorgen dock i eget bröst
i tysta böner, ej i högljudd klagan.
Att bära denna börda, det var tungt,
långt tyngre dock den skam, som därvid fästes,
att veta, att de voro föremål
för fränders och för grannars tysta ömkan,
om icke rent av deras spott och spe,
som om de gömt på någon tyst missgärning
och bure för densamma Herrens dom.
Tungt var det första, tyngre var det andra,
men allra tyngst på Sakarias låg
missräkningen, att han som Herrens präst
ej än fått tända rökelsen i templet.

Han tjänstgjort såsom präst, se'n han var ung,
och vandrat upp med andra av sitt skifte,
tillsammans ett par hundra eller fler,
måhända tvänne gånger varje år
att göra offerttjänst i helga templet.
Och varje gång två gånger varje dag,
så länge tjänstetiden hade varat,
han sett, hur lotten honom gått förbi
och nämt en annan rökelsen att tända.
Själv måste han var gång med tunga steg
till Jutta och sin maka vända åter
och bringa sin missräkning med sig hem.
Den stod att läsa tydligt på hans panna,

den måste läsas klart uti hans blick,
om än han bjöd sin tunga den förneka.
I Jutta var han snart i allas mun,
ett samtalsämne ibland vän och ovän.
Man pekte finger, där han tyst gick fram,
och viskade om präst, som aldrig offrat.
Nu bar hans hjässa många vintrars snö
och han gick lutad som en gammal gubbe,
av sorgens mer dock än av ålderns tyngd.
Tyst gick han, med sin nöd i hjärtat sluten,
åt Herren anförtrodd, åt ingen mer.
Ej ens Elisabet, den trogna makan,
han kunde anförtra sin tysta strid.
Allena ville han den helst utkämpa,
allena grubbla uppå gåtan mörk
och vänta svaret i sin tid från Herren.
Men vid hans sida gick Elisabet
och väntade hon också uppå Herren
och syntes svag men var sin makes stöd,
som rankan uti stormen stödjer eken,
så att den icke lyftes från sin rot.
När så otåligheten brann i ögat
i något obehakat ögonblick
och ett förhastat ord låg re'n på tungan,
hon med sin frid bar till hans hjärta frid,
och knotet kvävdes, innan än det föddes.

Tredje sången.

Herren känner de sina.

Evighetens fader
samlar till sitt hjärta
trådarna av livets
underbara gåta.

DET skadar, båtar föga,
vad namn man oss i världen ger,
blott han, som tronar i det höga,
som fader till oss ser.
Att vara hans
är största namn, som fanns,
ty Herren känner
och kröna skall med ära
sina ringa vänner.

Ej hjälper vår förmåga,
ej makt oss vinner livets mål.
Hon flämtar, slocknar livets låga.

Det bräcker, styrkans stål.
Att vara hans
är mer än mod och lans,
ty Herren känner
och med sin allmakt stöder
sina svaga vänner.

Vad gör det, om du gråter
och klagar, under sorgen böjd?
Gud agar, men han tröstar åter
och giver frid och fröjd.
Att vara hans
är mer än glädjekrans,
ty Herren känner
och skall med fröjd hugsvala
sina trogna vänner.

Och om din nöd du kvider
allen och ingen delar den
och ensam dina strider strider
förutan stöd och vän:
Att vara hans
är mer än borg och skans,
ty Herren känner
och trofast skall försvara
sina trängda vänner.

Ej rik är den, som äger
av gyllne skatter skötet fullt,
men den, som tror vad Herren säger
och på hans hjärta hult.
Att vara hans
är mer än guldets glans,
ty Herren känner
och himlens skatter giver
alla sina vänner.

Fjärde sången.

Tempeltjänsten.

Men Sakarias bad i Herrens tempel,
dit han gått in att bedja för sitt folk,
en hjärtats bön, en självisk bön för sig.

ÄNNU en gång ett femtital av präster,
den gamle Sakarias ibland dem,
en morgon före solens uppgång samlats
vid bloss av facklor uppå Moria bärg,
en vaktparad att noga inspektera
var förgård och var pelarrad för sig
och se, att allt är klart för morgonoffret.
När det är gjort, de samlas alle man
uti den gamla nötta marmorsalen,
där fordom möttes höga sanhedrin,
och deras sysslor lottas ut för dagen.
Den första lotten sänder dem åstad,
som skola friska upp gårdagens kol,
som matta glöda på brännofferaltar.

Därnäst vid dagens första gryningssken
dras andra lotten ut för dem, som putsa
sjuarmade ljusstakarna av guld
och samla friska kol för gyllne altar
från bränneofferaltarets förråd.

Därnäst de vänta alla på signalen,
som täljer dem från bärgets högsta topp,
att solen uppgår i sin glans i öster.

Kommen är morgonoffrets helga stund.

In ledes utav prästen offerlammet,
som synats förr och synas nu igen,
att utan fel och vank det må finnas.

De stora tempelportarna slås opp,
och skaror av tillbedjare inströmma
att övervaka morgonoffrets akt.

De stanna vördnadsfullt på östra sidan.

På norra ligger lammet slaktat re'n,
förblödande med huvudet åt öster

— det var så förebilden Isak låg —
och prästen samlar blodet, som det rinner,
uti sin gyllne skål och stänker det
utöver altaret till dettas rening.

Och nu är inne äntligen den stund,
då lotten dragas skall, den tredje, sista,
att kora den, som tänder rökelsen.

Med namnlös fröjd drar Sakarias lotten.

Ett helt livs stora, ouppfyllda hopp
han ser därmed förverkligat och hunnet.

För första gången skall han träda in
med rökelsen inför Guds namns shekina.

Sådan är lottens vilja, och han vet,
att första gången är jämväl den sista.
Blott en gång i hans liv är lotten hans.
Bland åtti tusen präster ingen enda
har tvänne gånger dragit denna lott.
Ej under, om hans känslor denna stund,
en lössläppt vårflod, spränga alla fängsel
och riva gränserna, som skilja honom
som människa från honom såsom präst.
Först minns han dock sin rättighet att nämna
de två, som få i tjänsten taga del.
En ingår först och sopar kol och aska,
som från gårdagens rökverk lämnats kvar
på gyllne altar, vördnadsfullt tillhopa
och lämnar bugande den helga platsen.
Den andre strör på altar friska kol,
som samlats därför, och är mycket noga
att varje tum av altaret blir täckt.
Nu brusar orgeln, magrefa, vars toner
nå, sägs det, fyra mil åt alla håll,
förkunnande, att rökelsen frambäres,
och manande en var till helig bön.
Där inne står nu Sakarias ensam.
Han står där ensam inför Jehova.
I handen håller han det gyllne karet,
som är till brädden fyllt med rökelsen.
Han tömmer den på friska altarglöden,
och ångorna mot tempeltaket ringla
och emot templets förlåt sväva hän,
som om de djärvt sökt Herren själv i templet.

Med andlös tystnad uppå sina knän
nedstörta prästerna i from tillbedjan
och hela folket utanför med dem.
Där inne står nu Sakarias ensam,
omsvept av röken inför Jehova
och beder som han bör för hela folket.
Men stammande, osäker är hans bön,
framburen inför Gud med stor förfäran.
Ty djupt i hjärtat sväller ock en bön,
påträngande och högljudd i sin tystnad,
en brinnande, en outtalad bön,
en fånge lik, som stormar fängselgallret
mot alla varningar och all reson
att bryta sig därur sin väg till frihet.
Om det är bön att hoppas mot allt hopp
och vilja, fastän därom omedveten,
då bad i Herrens tempel Sakarias,
dit han gått in att bedja för sitt folk
och medan läpparna sitt värv utförde,
en hjärtats bön, en självisk bön för sig.

Femte sången.

Änglavärlden.

“Till den frommes hägn de ila,
de lägga sig omkring hans vila
hans fötter akta de från fall.”

I tidens gryning, innan den kom den stund,
då Gud allsvåldig lade tillvarons grund
och byggde därpå jord och himmel,
världar och solar och stjärnors vimmel;

förr än han talat mäktigt sitt “varde ljus”,
förrn Anden ordning brakt i kaotiskt grus,
förr än ur nebulosor jorden
trädde i lydnad för skapareorden;

förrn jord jungfrulig lysts av jungfrulig sol,
Keruber buro ödmjukt Guds härskarstol;
förrn första dagens gryning grydde,
tusen *Serafer* Guds vilja lydde.

I glans oskapad tronar Guds majestät,
dit endast änglar styra med trötta fjät
i tjänst och i tillbedjan färden,
långt bortom tiden och stjärnevärlden.

Keruber fyra bära Guds äras tron,
symboler de av livet från zon till zon.
Från dem naturens krafter stamma,
hyllande Gud i kerubers flamma.

Ej vilja ha de själva. Guds viljas lag,
Guds tankes puls de lyda, Guds andedrag.
De drivas till hans verks fullbordan
lydigt som flingor av snö för nordan.

Kring dem Guds allmakts brinnande bölja flöt.
Hans stridsvagns hjul — en flammande blix
var löt —
hans hot utöver tidens flöden
ljunga i evigt fastställda öden.

Vid paradiset's portar med draget svärd
de stänga återvägen till livets härd,
till barnets oskuldstider glömda,
eviga ungdomens källsprång gömda.

Högt ovan tronens valv utav klar kristall,
Kerubers ära, ovan Guds fotapall
Serafer sina vingar skaka,
flygande hän och med svar tillbaka.

Dem myriader änglar betjäna. Vem
kan deras rang väl tälja, vem räknar dem?
Serafer tusen tusen gånger
leda billioner i lovets sånger.

Som då av många vatten går lovets ton
till domarens, den Gamles av dagar tron,
som tidernas och världens lagar
stiftar orubbligt som han behagar.

De fromma nära är deras änglavakt
alltjämt, fast osedd oftast är deras makt.
När helst dem Herren det tillsäger,
slå de kring dem sitt befästa läger.

Så till Elisa, trängd av förtryckets hand,
av här som fyllde nejden med mord och brand,
att slå i blinken lägret fasta
brinnande hästar och vagnar hasta.

Ibland serafer starkast är Mikael,
mot hednamakt ett bålverk åt Israel.
Från Sinai i rök och dunder
ljungar han blixtar och lagens under.

Han är med Abraham en förtrolig vän
och Daniel ett fäste i nöden än.
För lag och rätt i alla tider
drager han svärdet och mäktigt strider.

På Sodom göt han straffet i flammans rägn
men gömmer Lot i Abrahams böners hägn.
Från perserfursten, som förtrycker
Israel, krona och namn han rycker.

Med draken själv, Guds mäktige ovän vred,
i kraft med Gud jämförlig, han ensam stred.
Den stolte, som allmakten lastar,
bunden han ned uti mörkret kastar.

Dock Gabriel står närmre den högstes tron,
serafen, som betjänar Guds käre son.
När sonens ankomst dragit nära,
bringar han bud om hans namn och ära.

Sjätte sången.

Synen i templet.

Han fyllde helgedomen med musik,
som intet instrument kan efterlikna.

SOM sagt, den gamle slutade sin bön
som han för folket bad med heligt allvar,
uti en suck, en hemlig bön för sig,
som kom från hjärtats kamrar som en viskning
men plötsligt växte till ett väldigt tordön
och fyllde, som han tyckte, Herrens hus
med anspråk, som han aldrig vågat nämna
och dock nu hörde i sin egen röst,
som om han skrikit ut dem inför Herren
och templets väggar givit återljud.
Med rökelsen, som fyllde Herrens tempel,
till hans förfäran mängde sig hans bön
som för att skvallra uti Herrens öra
om främmande och om ohelig eld,
med vilken han vanhelgat helgedomen.

Så sken det plötsligt till. Han stod i ljus,
som i sin klarhet dagen själv fördunklar.
Och mitt i ljuset syntes en gestalt,
på högra sidan av det gyllne altar
emellan altaret och ljusastaken,
ett tecken att han kom med glädjebud.
Men Sakarias segnar ned till golvet,
förfärad över synen, som han såg,
och härligheten av Guds sändebud,
och ängeln skyndar sig att trösta honom.
Hans tonfall komma lågt och manligt milt,
som bruset av ett fjärran, mäktigt vatten,
med undertryckt och majestätisk kraft,
och fyllde helgedomen med musik,
som intet instrument kan efterlikna.
Men till hans öra kommo dessa ord:

*“Frukta dig ej, Sakarias,
ty hörd är din bön och besvarad.
Dig skall Elisabet föda en son,
som du kallar Johannes.
Glädje och fröjd skall du hava av barnet,
ty stor skall han vara.
Ända från födelsen Herrens nasir,
skall han aldrig förtära
vin men i rikaste mått
av Guds helige ande uppfyllas.
Han skall till Herren i skaror
omvända det syndiga folket.*

*Herrens profet som Elia av ålder,
i hans kraft och ande
skall han bereda Dens ankomst, som kommer,
och vara hans härold.
Fädernas hjärtan till barn skall han vända
och döva till lydnad,
skaffande Herren ett folk,
som fullkomnas att göra hans vilja.”*

Så ängeln! Men den gamle Sakarias
till orden lyssnade som i en dröm,
så ljuvlig att han aldrig ville vakna,
om verkligheten gjorde till en lögn
dess fagra löften, och ändå så verklig,
så levande att till vad pris som helst
han måste få förvissning om dess mening.
En gammal man och van att underhandla
och alltid vara säker på sin sak
och angelägen framför allting annat
att uti denna lycka ej bedragas,
han glömde bort, med vem han talade,
till vem han tanklöst ställde dessa ord:

*“Varav, o, himmelske härold,
varav skall jag veta med visshet
sanningen av dina ord,
som mig fylla med glädje och undran?
Gammal är jag och min hustru
är också framskriden i ålder.”*

Mer hann han ej. Otålig honom avbröt
Guds ängel, nämnande sitt höga namn
och hastigt svarande i dessa ord:

“Se, jag är Gabriel, en av seraferna.

*Hit är jag utsänd
dig att förkunna de ord jag re’n talat
och bringa dig budet.*

*Nu vill jag giva dig tecknet du äskat
och ärendet hasta.*

*Se, du skall mållös förbliva,
tills löftet jag givit uppfylles,
mållös, emedan du orden betvivlade,
orden från Herren,
vilka dock alla, utgångna från Herren,
i sin tid fullbordas.”*

Serafen talte så och var försvunnen.
Med honom Herrens härlighet försvann,
och åter ensam gamle Sakarias
skred ifrån altaret med matta steg
till prästerna och skarorna, som väntat
förfärade, att han för länge dröjt
vid altaret inför Guds namns shekina,
otåliga också sin morgongudstjänst
att sluta få och återvända hem.
Där står han nu vid kanten utav trappan,
och varje öga är på honom fäst
med undran över prästens blick och skick,
ty skälvande han står och söker fåfängt

uttala orden av välsignelsen,
och uppå frågorna på allas läppar,
om han en syn i Herrens tempel sett,
han svarar med att ivrigt nicka bifall.
Så slutas morgontjänsten, folk och präst
från templet vända var och en till sitt
att ivrigt talas vid om tempelsynen
och undra över vad de hört och sett
och glömma hela saken ej långt efter.

Men Sakarias skyndsamt sig beger,
så fort han kan, till hemmet uti Jutta
att bringa till Elisabet det bud,
som ängeln uti templet honom bringat.
Och hon i helig, tankfull tystnad gömmer
i hjärtats och i hemmets helgedom
det nya ljuset, Herrens namns shekina,
som ifrån templet följt den gamle hem
och nu satt upp i deras ringa bostad
det heligaste med dess nådastol.
Dock därom de i Jutta visste intet.
Det enda, som de visste något om,
och därom tala flitigt alla tungor,
det var att Sakarias, stackars präst,
nu till på köpet kommit åter mållös
och hemsökt sjufalt värre än förut,
igenom detta lyte oförmögen
att längre tjäna såsom Herrens präst.
Så viskas åter grannarna emellan
och fingrar pekats åter meningsfullt,

där han går fram, den gamle Sakarias.
Och Sakarias tiger såsom förr,
nöjd att sin stora lycka äga mållös,
som förr han mållös bar sin stora sorg.
Ej mera säger hon, hans trogna maka,
men gömmer glad sin stora hemlighet
i hjärtats djup, med tystnaden beseglad.
Så småningom ifrån Jerusalem
hemkommo festbesökarna till Jutta.
De hört, att gamle prästen Sakarias
tönt rökelsen en dag vid morgonoffret
och kommit mållös ut från Herrens anlet.
Det sades allmänt, att han sett en syn,
och mycket annat talades i staden,
men ingen visste, vad det var han sett.
Och nu de goda grannarna i Jutta,
betydligt klokare av vad de hört
från dem, som kommit senast hem från staden,
och dubbelt mera intresserade,
på nytt begynte talas vid och undra,
vad gåtan var han gömde, deras präst,
och huru mycket utav hemligheten
hans maka visste, hon, Elisabet.
Ty henne såg ej mer det goda folket
i synagoga, samkväm eller hem.
Gömd i sitt hus från människornas blickar,
hon gömde troget ock sin hemlighet,
framburen dagligen i bön till Herren
som inför Herrens härlighets shekina.
Så dröjde det ett halvt år eller så,

förr än det goda folket uti Jutta
den minsta aning hade om den fröjd,
den ära, som de gamlas hem förunnats.
Men tacksamt sjöng Elisabet en sång
att prisa Herren för hans stora godhet,
som sett till henne för att taga bort
den smälek som hon lidit ibland mänskor
och deras många, långa sorgeår
uti en sorgfri ålderdom förvandlat
och gjort av dem, som lidit mångas hån,
ett glädjeämne och ett lov för flere,
så att vad förr man nämnde sorgens hus
därefter skulle heta glädjens boning.

Sjunde sången.

Vad Herren lovat.

De ödmjuka och stilla
allt vad han lovat säkert få.

VAD Herren lovat, håller han
i livet och i döden.
Hur växla våra öden,
hans ord är visst, hans ed är sann.

Hans ed är sann i hämdens hot,
som över syndarn brinner,
i nåd, som längre hinner,
fast tusen stå densamma mot.

Fast tusende Guds nåd försmå
i övermodets villa,
de ödmjuka och stilla
allt vad han lovat säkert få.

Allt vad han sagt i helig skrift
i löften till de gamle,
vi i vårt hjärta samle:
det gått i brodd från grift till grift.

Från grift till grift i tusen år
Gud det fortleva låter.
Det dör men uppstår åter,
ett hopp som äntligt uppfyllt står.

Ja, uppfyllt står med Guds behag
det hopp, som Gud tillsade
de barn, som syndat hade,
och deras ätt från fallets dag.

Från fallets dag hos varje släkt,
som har befolkat jorden,
de första löftesorden
en aning och en längtan väckt.

En anings och en längtans dröm
är hävdens röst den tysta
ur djupen stjärnbelysta
av nattens och av tidens ström;

av tidens ström, som till sitt mål
med osedd snabbhet flyter,
fast våg i skumm sig bryter
mot strand och skär vid vindens skrål.

Mot strand och skär slår vågors svall,
som uppå ytan leka
av tvivel, som förneka,
vad varit har, vad varda skall.

Vad varit har därunder bär
i sina starka flöden
mot löftets framtidsöden
den djupa flod från skum och skär.

Från skum och skär far floden fort
att sina öden leta,
att Herrens löften veta.
Och tyst sker, som är sagt, allt stort.

Vad stort sker, det sker djupt och tyst,
ej sett av mänskligt öga,
av Hans blott i det höga,
som över alla tider lyst.

Åttonde sången.

Josef, Davids son.

Vad var Davids namn?
En saga blott från bättre ljusa tider.

BLAND fjäll och stup i norra Galileen,
ett örnanäste likt på klippans kant,
präststaden Nasaret, det mångbesjungna,
sig gömmer som en vinterdriva, glömd
av solens strålar mitt i vårens grönska.
I söder Gilboa bärg och Karmels topp
sig vänligt sänka mot Samarias kullar.
I norr det snöbetäckta Libanon
sin vita hjässa lyfter ovan molnen.
I öster ligger sjön Genesaret,
en spegel lik med fjäll och skog till ram.
Och så i västerns rand en glimt av havet!
I denna värld av stora scenerier
är Nasaret en sluten värld för sig,
som ser omkring sig allt, men ses av ingen.

Så gömt det ligger bakom bärgens krön,
att knappast himlens örn ifrån sitt näste
det spejar med sin blick från topp till topp
och fjällbon tager fel på kända stigen.
Och dock, där stannar mången karavan
av köpmän, rastande kamelers flock,
förr än de leta sig en väg till kusten,
pilgrimer, vända mot Jerusalem,
soldater ifrån staden Cesarea.
Då lyssnar Nasaret med öppna öron
till buden från den stora värld det ser
liksom i panorama, men ej känner,
och ger igen sin torftiga tribut
av händelser och nyheter för dagen.

Där idkade vid denna tid sitt hantverk
Josef, en timmerman av Davids släkt,
en tyst och skötsam man och allmänt aktad
så för sin fromhet som sin höga börd
utav det enkla folket där bland bärgen,
som än ej lärt förakta Israels hopp
och frukta för tyrannen uti söder.
I spillror fallet ligger Davids hus,
dess forna välde ligger i ruiner,
och namnet, kungligt förr, i glömska fallit,
först under landsflykts många, långa år
och sedan under makkabeers välde,
då nya namn och anspråk växte upp.
Hyrkanus fallit, och den sista stod
av landets gamla ära föll med honom.

Nu styrde främlingar Jerusalem,
nu satt en hedning uppå Davids tron,
till idumeens ätt var spiran fallen,
och han regerade som Roms vasall.
I dessa spillror, vad var Davids namn?
En saga blott från bättre, ljusa tider,
en vaggvisa att lulla barn till sömn.
Och dock ett namn, som måste nämnas varsamt
och endast i en viskning och i smyg
att icke reta upp tyrannens avund.
Så över allt, men knappt i Nasaret,
i denna lilla trånga värld i världen,
dit knappast ryktet om Herodes trängt.
Där skötte Josef trygg och glad sitt yrke
och nämdes utan fruktan Davids son.
Det namnet var för Josef mer än livet,
hans stora och hans hela fadersarv.
Han kunglig var till namn ej blott, till sinne
liksom till hållning och sitt hela skick,
fast blott en timmerman, vid hyveln bunden
från arla morgon och till sena kväll
att vinna genom den sin knappa bärgning.
Skön var han till att se uppå och skön
den själ, som drömde i hans klara öga,
från svek och fruktan som bekymmer fri.
Dock sluten han, en drömmare vid boken,
förtrogen med den helga skriftens blad
och löftena, som gällde Davids rike,
hans testamente och hans kungabrev,
som han så ofta läst och åter omläst,

tills de fått ljud och röst uti hans själ
och talade liksom med vännens tonfall,
som om han hört dem vid sin faders knän.
Blott en i Nasaret var hans förtrogna,
med vilken helt han delade sin skatt
av minnen som av glada framtidsdrömmar.
För hennes skull han räknar mödan ljuv
och lönen stor av hårt förvärvat penning
och glatt förlänger dagens långa id
och knappar in uppå sitt bröd, det knappa,
var sparad skärv att skynda på den dag,
då jungfrun han skall vinna som sin maka.
Maria, jungfrun, var ock honom värd.
Hon var av Davids hus, på moderssidan
en Arons dotter som Elisabet,
till vilken hon var nära vän och fränka.
Föräldralös allt sedan unga år
hon bodde kvar i Nasaret i hemmet,
ensam arvtagerska till allt, som fadern,
han hette Joakim, och Anna, modern,
åt henne lämnat utav egendom,
nog att med ära uppehålla henne,
som lärt från barndom enkelhet och flit.
Berömd för fromhet som för fägring, jungfrun
var sökt av mången uti Nasaret,
som ägde mer av jordiskt arv än Josef,
men honom hon det helga löftet gett,
sitt hjärta och sin hand för alltid honom
trolovat i det heliga förbund,
som ingåtts inför alla stadens äldste,

då deras namn inskrivits i en bok
och löften skiftats mellan dem, så fasta
som om de allaredan sammanvigts,
en hög, oåterkallelig förlovning,
som ännu efter fädrens stränga sed
var erkänd av de frommaste i landet.

Ett halvt år flytt, se'n åldrigt par i Jutta
förvissats om att löftet, som de fått
av Herrens ängel, skulle visst fullbordas.
Re'n rägnig, kulen vinter är förbi
och vår med sol och fågring kommit åter.
I vårskrud palm, oliv och myrten stå
och fikonträdet redan börjat knoppas.
Utöver fält och kullar gräset drar
sin gröna, mjuka, nya sammetsmatta,
och åkerns broddar lova tidig skörd.
Från ängar, kullar spridas blomsterdofter
och luften fylls av dem och fågelsång.
På vita murar klättrar blommig klängväxt,
bin surra kring var blommas honungskalk.
Med plog och spade syssla gamla, unga
på varje teg i vårens första flit
att sommarns blom och höstens skörd bereda,
och vingårdsmannen tuktar med sin kniv
om druvan mån de övervuxna rankor.
Var kvinna, som det kan, sin id också
att våren njuta flyttar utom dörren
och väver vävar, knypplar spetsar där
och virkar bälten av mångfärgat mönster,

så brokiga som vårens egen duk,
allt under muntert glam med barn och grannar.
Nu är en gyllne tid för Josefs flit
att göra ok och spadar åt var lantman
och laga upp hans sönderbrutna plog
och sätta skaft på vingårdsmannens knivar.
Han myser över vårens överskott,
som han var kväll inräknar i sin ficka,
nöjd med sitt lönande, fast ringa hantverk,
om blott det ärligt ger ett torvtigt bröd
och bringar honom närmare den dagen,
då han Maria hemför som sin brud.
Så drömmer han som förr vid enslig hård
de kungliga, de fromma hjältedikter,
som möta honom uppå skriftens blad,
och räknar girigt deras löftesskatt
som pärlorader i familjesmycket.
Så lever han i svunnen storhetstid,
då Davids namn gav glans åt Juda rike,
och drömmer att dess storhet se igen
i lyckligare, bättre framtidsdagar.
Kanske han själv skall se den stora dag,
då Davidssonen kommer till sitt rike?
Kanske hans son? Men nej, den lyckan är för stor.
Och dock, vem bär väl Davids namn med ära
och drömmer icke denna stora dröm?
Kanske hans son, *Marias son?* Nej, tanken
kan drömmas endast, icke talas ut,
kan bäras som ett ofullgånget foster
i längtans och i hoppets moderliv,

kan älskas högre än en förstfödd son,
kan vakas över, glädjas, gråtas över,
kan lidas för och bedjas för, och dock,
så länge ännu ofött, *icke nämnas*.

Maria, jungfrun, vid sin trevna härd
från arla morgon och till särila afton
är flitig i sin syssla och sin sång.
Vid sländan och vid boken helst upptagen,
hon gömmer i sitt hjärta Josefs ord
och undrar, hur hans drömmar skola tydas.
Hon forskar också hon i fädrens bok
och söker efter säkra löftestecken
och klara, vissa, tydliga Guds ord
om tid och rum för löftenas fullbordan.
Förtrogen väl med Mika, Daniel
och med Jesaja, kungen bland profeter,
hon lever mer i trons än hoppets värld
och ser Messias dagar redan nära,
ej tvivlande som Josef, lugnt och visst,
som om i hennes eget väsen skrivits,
i hennes hjärta, hennes glada tro,
profetens ord och löftenas fullbordan.
Ej fanns en hemlighet emellan dem.
Vad aldrig en väninna anförtrotts
och aldrig kunnat anförtros en fader,
en moder eller syster, visste han
och gav i fullt mått hennes lit tillbaka.
Ett var det hopp de mellan sig förbida
och ett det språk de växla mellan sig,
vår timmerman, vår Josef, och Maria.

Nionde sången.

Bebädelsen.

Tusenfalt hon offrat,
om tusenfalt begärts.

EN kväll vid aftonbönens helga timme
den fromma jungfrun i begrundan satt,
fördjupande sig själv i sina tankar,
och drömde om en bättre, gyllne tid
av frid och sällhet uti Davids rike,
då plötsligt ljussken fyllde hennes rum
med glansen av shekinan uti templet.
Och utur glansen hörde hon en röst
som av ett väldigt tordön, hört på avstånd,
och ändå rösten av en människa,
ett majestät, som talar stolt och värdigt
men också stilla, lågmält, vördnadsfullt,
som när en konung hälsar på sin drottning
och ädlingar utbyta hälsningar.
Men ängeln, läsande Marias tankar,

som någon läser en uppslagen bok,
 och givande åt hennes drömmar tydning,
 uppfyllelse åt hennes dunkla hopp,
 utpekar henne som Messias moder
 i denna hälsning, dessa hyllningsord:

*“Hell dig, benådade,
 Herren är med dig,
 välsignad du ibland kvinnor!”*

Förfäran kämpar uti jungfruns hjärta
 med glädje över dessa hälsningsord,
 så klara och likväl så ofattbara,
 så kära och likväl förfärliga.
 Hon svarar blott med frågan i sin blick,
 på vilken fråga utan omsvep svarar
 den himmelske härolden vördnadsfullt:

*“Frukta dig icke, Maria,
 ej bäva för budet jag bringar,
 du ibland kvinnor välsignad,
 av Herren, den högste, utkorad!
 Se, du skall föda en son,
 och Jesus du honom skall kalla.
 Han skall allen vara stor
 och den högstes son skall han kallas.
 Herren skall giva åt honom
 den tron, som var Davids, hans faders.
 Där skall han evigt regera,
 en fridsäll konung i Jakob,
 rådande över ett rike,
 vars gränser all världen omfatta.”*

Så ängeln, men Maria överväger
uti sitt hjärta stilla ängelns ord,
av glädje överväldigad, förfärad
på samma gång och anande däri
en mening djupare än den hon fattat,
ja väl, ett offer, större än hon tänkt,
och samlar bävande därur en fråga,
som omedvetet tager Josefs drag,
en fråga, som ej hann till hennes läppar,
förrn Herrens härold har besvarat den.
I ord, som icke lämna rum för tvekan
och icke lämna rum för missförstånd,
han bringar henne detta sista bud:

*“Icke som du tror och ej
genom mänsklig förmedling, nej, genom
Anden den helige själ, v,
genom kraften av honom, den högste,
dig överskyggande,
varföre också det heliga födda
ej efter jordisk fader uppkallas,
Guds son han allena.
Tvivlar du? Se då Elisabet, fränkan,
fast ofruktsam kallad,
nu i sin ålderdom färdig
att första gången bli moder,
prisande Herren, för vilken
ingenting är omöjligt!”*

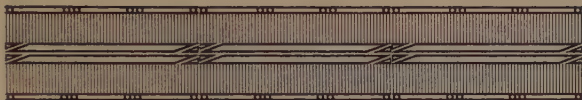
Så sade han och teg och väntar svar,
som också jungfrun utan tvekan giver,

för offret och sitt höga uppdrag färdig,
i följande, väl övertänkta ord:

*“Se, jag är Herrens slavinna,
med mig låt det ske såsom Gud vill.”*

Försvunnen är Guds ängel, skenet viker
och kvällen sänker oförmärkt sitt flor
av enslighet och tystnad över rummet,
nyss fyllt med all shekinans härlighet,
och jungfrun sittter än i tyst begrundan
och prövar vad hon hört och vad som hänt,
i sinnet vägande sitt höga uppdrag
mot offret, som för detta hon har gjort,
ack, större nu, då hon det övertänker
och inser, vad det verkligt innebär:
allt, som på jorden hon höll dyrast, kärast,
sin dröm, sin kärleks korta, ljuva dröm
att leva få med Josef som hans maka.
Nej, aldrig var hans manliga gestalt
mer schön för hennes blick än nu, och aldrig
hans kärlek ädlare, mer outhärlig.
Ej att hon ångrar offret; tusenfalt
hon offrade, om tusenfalt begärts.
För detta stora, onämnbara kall
att bära frälsaren uti sitt sköte
vad är väl smärta, smälek, kvalfull död?
Allt är hon villig att försaka, lida
och drivas såsom Hagar från sitt hem
i öknen ut, av Herren blott upptagen.
Allt skall hon lida gärna! Blott ej det

att stå förnedrad, misstänkt inför Josef,
att möta Josefs blick och hans förakt,
ja, hans anklagelse, och straffet sedan,
— hon ryser, när hon tänker därpå —
som lagen obevekligen bestämmer
för jungfru, vilken brutit har sin tro!
Hon ser i denna stund för sina ögon,
hur Josef, kränkt i sin rättfärdighet,
anklagat henne inför stadens äldste
och yrkar, att hon stenas enligt lag.
Ej att hon fruktar döden, hennes liv
kan icke tagas mer än barnets eget.
Nej, vad hon fruktar, det är Josefs vrede,
hans kärlek vänd i vrede och förakt,
det ensamt offret är för stort att giva.
För stort? Nej, intet, intet är för stort,
om Gud begär det av Messias moder.
Och sakta hon upprepar för sig själv
det svar hon givit nyss åt Herrens ängel
och finner vila, finner kraft i orden:
“*Se, Herre, Herre, jag är din slavinna,
med mig låt ske, vad helst, vad helst du vill.*”

Tionde sången.

Beslutet.

Så ärligt glad att uti dessa planer
till hennes oro se fullgiltigt skäl.

SÅ satt hon genom skymningen och natten,
ensam med sina tankar, ingen sömn
hon fått uti sitt trötta, vakna öga
ännu då dag i öster stilla gryr,
som kallar från sitt läger mödans söner
från nattens vila upp till dagens id.
Josef, som alltid steg med solen upp
och uppå vägen till och från sin verkstad
var van att hälsa jungfrun sitt salaam,
helt säkert komme snart, sin vana trogen,
med hurtig knackning på den slutna dörr
att bringa jungfrun glad sin morgonhälsning
och uti samma andedrag farväl
och ila vidare till dagens möda.
En stund, förr efterlängtd, nu med bävan

av jungfrun motsedd! Helst hon velat fly,
men vart? Jo, "till Elisabet, din fränka",
kom det i samma ögonblick tillbaka,
ett budskap, underbart rogivande,
som om det varit svar på nattens frågor.

Ja, till Elisabet! Det var beslutat
i samma ögonblick som tanken kom.

Ja, till Elisabet, som ängeln nämde,
den gamla prövade Elisabet,
att se vad hon erfarit, finna råd
utav den visa i ett brydsamt läge.

Beslutet giver hennes sinne ro,
och trött av nattens vaka och bekymmer,
hon faller i en kort, orolig sömn,
just där hon setat hela långa natten,
i slummern än av drömgestalter skrämd,
av andra åter road och hugswalad,
allt speglat uti hennes anletsdrag,
sorgbundna, älskliga, där tårars rägnby
och soligt löje leka sin april.

Där Josef fann sin älskade, förvånad
att träffa morgonlärkan än i bur,
sömnfjättrad den, som städs på lätta vingar
till honom kvittrat glad sin ottesång.

Och hans förvåning ökas, då hon vaknar
och han ser ändringen i jungfruns skick:
kinden i flammor som en stormtung gryning
och blicken famlande som vandrarns steg
i mörkret, rösten främmande, osäker,
som om den icke kände mer sig själv.

Hon talar, som om helst hon velat tiga,
och tystnar med en stum, vältalig bön
om ursäkt både för sitt tal, sin tystnad.
Han läser uti hennes blick begäran
på en gång att han måtte gå och stanna
och vet ej rätt, vår gode timmerman,
vilken av dessa böner han skall lyda.
Dock kuvar han sin sinnesrörelse
och frågan, som vill tränga till hans läppar.
Att giva jungfrun tid att samla sig
och, när hon själv är färdig, allt förklara
han vinkar vänligt sitt farväl och går
dock utan brådska till sitt värv för dagen.
Han grubblar över gåtan dagen lång
och stänger före kvällen re'n sin verkstad
och lägger sina verktyg ned för dagen,
förr än han ämnat, innan sol gått ned,
och skyndar åter den bekanta stigen
till jungfruns hem, besluten nu att få
av hennes egna läppar gåtans lösning.
Han finner henne mera lik sig själv,
fåordig mer än vanligt dock och tankfull.
Hon nu meddelar Josef lugnt sin plan
att resa nästa morgon re'n till Jutta
att hälsa på Elisabet och se,
vad hon erfarit, hennes kära fränka,
och huru det står till i hennes hus,
att stanna där en månad, kanske längre.
Och Josef, lyssnande till jungfruns tal,
så ärligt glad att uti dessa planer

till hennes oro se fullgiltigt skäl,
genast erbjuder henne skydd och sällskap
den långa färden, utav faror full
från rövarhorder, som på byten lura,
och samariters långa, kända hat
till varje resande, som kallas jude.
Med någon tvekan först hon slutligt ger
till Josefs kära anbud glatt sitt bifall,
med oro tänkande på färden lång
och farorna för henne, ensam kvinna,
att göra resan utan manligt skydd,
men ock med hemlig stolthet i sitt hjärta
att hedras med en sådan mans försvar
och i hans sällskap fränders hus besöka.
Ty ädel var han till gestalt och skick
och härlig till att se uppå, vår Josef,
och klok i tal och svar, en man som bar
sitt kungliga, sitt stolta namn med ära.
Beslutat så, han går med hast att ordna
för deras färd, ej om besvären nidsk
och ej om sparad penning, som han giver
för resan ut till älskad jungfrus tjänst
med glatt och med frimodigt sinne,
fast sparad för ett annat ändamål,
ett gladare, och för en bättre dag.
Ty ädel var han, timmermannen Josef,
och kunglig till sin själ som till sitt namn.

Elvte sången.

Skilsmässan.

Oöverstiglig är den mur, som rests
av Herren mellan dem.

Nattens skuggor än låg Nasaret.
Från Hermons hjässa flammar återskenet
ännu helt matt av morgongryningen
från solen, som just uppgår klar i öster.
De flesta äro än i Nasaret
försjunkna uti maklig morgonslummer,
och lärkan drömmer i sitt låga bo
med näbbet under vingen än om solen.
Blott här och där gal en yrvaken tupp
en sömnig hälsning till den nya dagen.
Förbidande med iver dagens ljus,
Maria, redan färdig för sin resa,
av Josef lyftes upp på åsnans rygg.
Det trogna djuret lyder Josefs hand

vid tyglarna och vandrar varsamt
och säkert med sin dyra, kära börda
på stigarna bland dunkla brant och stup.
Där nere ligger Esdraelons slättland
ännu i nattens dimmor som en sjö
av mörka vågor, vilka ljuset skingrar.
Näst leder färden över Gilboa berg
genom Samaria uppå välkänd stråkväg,
av karavaner trampad tusen år.
Vid Jakobs brunn helt nära staden Sykar
de rasta tidigt färdens tredje dag,
förrn djärvt emellan Garisim och Ebal
de söka stigen upp mot Efraims bärg
och hinna fram till Shilo uti Juda,
när solen hunnit dalas än en gång.
Nu är det blott en dagsled kvar av färden
fram till Jerusalem, en farlig led,
där rövarhorder driva fräckt sitt hantverk
och trygga ibland bärgen plundra än
levit och präst, än samarit och fylla
med skräck och fasa nejden däromkring.
Med handen fastare i tygeln Josef
beslutsamt leder åsnan vägen fram,
beredd att manligt jungfruns liv försvara,
nu älskad mer än förr, i farans stund.
På honom vilar hennes blick med tillit
och utan fruktan, men också med vemod,
som Josef fåfängt söker att förstå
och ädelt nekar sig att efterforska.
De hinna utan men Jerusalem

i skymningen och finna natthärberge
hos släkt och vänner ifrån Nasaret
och njuta där en välbehövlig vila
för dagsled långa, som än återstår,
tills de ha nått sitt mål, präststaden Jutta,
som ligger ibland bergen söderut
på andra sidan Betlehem och Hebron
och icke långt från Idumeens gräns.
Så nästa dag de in bland Betlehems kullar
mot kungligt Hebron styra glatt sin färd.
De vandra nu på helig mark, bland minnen,
än oförgätliga i deras hjärtan.
Med Davids namn och Salomos, hans sons,
och andra många, lysande som stjärnor
i natten från historiens ljusa himmel,
de färdas liksom i en mörk ruin,
där varje steg uppdagar nya minnen
av svunnen storhet i förstörelsen.
Försänkta båda uti sina drömmar,
de färdas i obruten tystnad. Förr
det var dock blott en dröm de drömde båda,
en tanke, som de tänkte, spejande
tillsammans emot samma löfteshimmel,
mot en och samma löftesstjärna. Nu
Maria har till drömmen fått en tolkning,
som sist av alla hon kan Josef ge,
till honom sist, hur gärna hon det ville.
Oöverstiglig är den mur, som rests
av Herren mellan henne själv och Josef,
oöverstiglig muren mellan hennes

och Josefs kärlek, ändock varm som alltid
och dyr och outhärlig mer än förr.
Guds härold med sitt tal utpekade offret,
som måste ges för löftenas fullbordan,
tillsagda utav ålder Abraham
och sedan David om den store konung,
som bringar Israel nytt liv och hopp
och hela jorden en ny tingens ordning.
Så jungfrun. Men vid åsnan tankfull går
Josef och välver i sitt sinne tankar
om allt, som rör hans konungsliga släkt
och släktens skiftande och stora öden
i gången tid. Nu lutar allt till fall.
Vad kunde nu den stolta släkten visa
av stora namn? Alltsedan Serubabel
det varit tyst om David och hans hus,
som om hans ära varit glömd, begravnen.
Det hus, som en gång helga spiran fört,
symbolisk för Guds rike uti världen,
i fattigdom och ringhet sjunkit nu,
tills hela släktens enda, sista ättling
är han, en timmerman från Nasaret.
En släkt av prinsar fordom i palatser
var Davids ätt, nu kallar Davids son
en tarvlig koja knappt sitt hem, sitt rike,
och timmermannens yxa är hans scepter.
Var är då löftet, givet utav Herren,
till Abraham, till David och hans ätt?
När skall den rätte Davidssonen komma
till sina fäders rätt, till Davids tron?

Var äro tecknen, som hans ankomst båda?
Vem kallar honom stolt sin egen son?
Vem får väl hälsa honom som hans moder?
— Förstulet fäster han därvid sin blick
på henne, som där rider vid hans sida,
och suckande han tänker för sig själv
med blicken på den älskade gestalten:
“*Hon* vore värd att Davids stolta tron
få dela med en furste, värd att bära
Messias själv uti sin modersfamn,
att kallas Israels moder, folkens drottning,
en glädjebringerska från släkt till släkt,
hon, som sitt öde har med mitt förenat
och bundit sig vid fattigdomens ok
att timmermannen lyda som hans maka!
Vad tarvlig lott för mö, så skön som hon,
av prästerlig som av konungslig börd,
en Arons dotter och en Davids dotter,
till härskarinnans lott, till purpurn född,
att blomstra och förvissna i en koja!”
Beklämd uti sitt sinne Josef grep
vid denna tanke fastare i tygeln
av trogna djuret, lovande sig själv
att troget jungfruns rena kärlek löna
och henne offra, om det gällde, allt
han ägde, litet nog av guld och silver,
och dock ett rågat mått av trogen tjänst,
av trogen kärlek, hjärtats röda guld.

Tolvte sången.

Maria och Elisabet.

Maria sjunger
att Herren prisa högt och klart
sin sång.

MED kvällens skuggor de till Jutta lända
och styra stegen till det kära hem,
där gamle Sakarias snabbt dem spejar
och igenkänner framför husets port.
Självt gamle prästen skyndar ädel gästvän
att hjälpa och välkomna, medan jungfrun
välkomnas ivrigt av Elisabet,
som överraskad av Marias fotsteg
och hennes hälsning sprang den kära mot
med öppen famn och ropar full av glädje
till häpna jungfrun, gömd i hennes famn,
sin vördnadsfulla hälsning uti orden:

“Välkommen du, ibland kvinnor välsignad,
välsignad din livsfrukt!

Varföre händer mig detta,
att konungens moder mig gästar?

Se, då din röst och din hälsning
nyss ljödo uti mina öron,
även det barn, som jag bär i mitt liv,
gav ett språng utav glädje.”

Och vänd till mannen Sakarias, som
i dörren stannat, helt förvånad över
sin gamla makas ord och hela skick,
hon säger i förtrolig viskning, hörd
av honom blott och icke av Maria,
än mindre utav Josef, dessa ord,
ömt tadlande, med blicken på Maria:

*Salig är hon, Sakarias, som trodde
det himmelska löftet!*

*Saliga vi, ty i sanning skall allt
bli fullbordat, som lovats.”*

Därefter lugnare hon åter hälsar
sin fränka och sin gästvän glatt välkomna,
den senare igenom Sakarias,
åt båda bjudande, vad huset bäst
förmår av vila och av god välfägnad.
Re'n nästa morgon Josef återvänder
till Nasaret att taga upp igen
med dubbel flit sitt hantverk, som försummats.

Han bjuder jungfruns fränder, jungfrun själv
fåordigt, såsom var hans sed, farväl
med tack för gästvänskap och många råd,
hur jungfrun kunde, när hon själv det ville,
av någon bringad till Jerusalem
till Galileen tryggast återvända
vid någon högtid med festkaravan,
i vilken säkert ock från Nasaret
hon kunde finna fränder eller vänner.
Utan ett ord om sig och om sin saknad,
i få ord, fastän rika uppå mening,
han bjuder sitt farväl med hand och blick
och börjar färden hemåt, nu allena.
Men jungfrun stannar hos Elisabet
och blir med henne mer och mer förtrogen.
För henne yppar hon med glädje allt,
som hon på hjärtat burit, sedan ängeln
till henne bringade sitt stora bud.
Allt täljer hon sin fränka, sin väninna,
i många ensamma och tysta timmar
förtroligt viskande i kvällens frid
och lyssnande till viskningar tillbaka.
Hon döljer intet för Elisabet,
som lyssnar tåligt, talar ganska litet,
i hjärtat övertänkande, vad svar
hon borde giva åt den oerfarna
att henne leda bäst och utan svek
i hennes brydsamma och svåra läge,
dock viss därom att Herren skall i allt
och i sin egen tid sitt ord uppfylla

och om de sina taga trogen vård
 och styra allt, som nu syns mörkt, till rätta.
 "Bäst är att bida stilla och att se,
 vad väg han själv skall visa oss att vandra.
 Den visaste vet litet; klokas vett
 är emot Herrens vishet idel dårskap.
 Om intet bliva de rådvisas råd,
 och planer av de listiga slå fel.
 Men Herren för den ödmjuka till ära,
 den svaga, som på honom ödmjukt tror."
 Så talade Elisabet, och jungfrun
 indricker glad den gamlas visdomsord
 och växer starkare i sin förtröstan
 till Herren och hans ledning, nöjd att gå
 i mörkret, om han vill, tills han ger ljusning.
 Låt gåtan lösas, när han bjuder det,
 och nattens skuggor varda härligt dagsljus!
 Så jungfrun, gömmande uti sin själ
 den gamlas ord, sig själv som offer vigde
 på Herrens lydnads altar med sin livsfrukt
 att Herren återbörda vad hon fått.

Så svunno trenne månader i Jutta
 så fort som om de varit trenne dar
 och dock ett år i lärdom varje månad.
 Nu var den inne gästens sista kväll.
 Ensamma sutto båda i bärsåen
 uti sin gamla, kära, trygga vrå
 uti förtroligt samtal med varandra.
 Tyst Sakarias ställer med sitt stök

att vinda vatten ur den djupa brunnen
och vattna djur och plantor, tung i håg
han ock, emedan älskad gäst skall lämna.
De sista strålarna av kvällens sol
belysa gruppen inne i bärsåen
med glans, som silar genom trädens bladverk
och dallrar uti kvällens svaga vind,
som sjunger vemodsfyll sin aftonvisa.
Elisabet sitt huvud mot Marias
lutar i tigande farväl, och ljuset
strör pärlrägn utav silverstänk och guld,
där åldrings vita lockar sammanflyta
med jungfruns lockar i kastanjebrunt.
Men Sakarias vid sitt ämbar stannar
och ser på gruppen, överjordiskt skön.
Han krossar tyst en tår uti sitt öga,
som för ett ögonblick hans syn har bländat,
och är så redo bära bördan in,
när han helt plötsligt ställer ned sitt ämbar
och stannar, som vid marken naglad fast
av det han ser och det han hör än mera.
Maria står med armarna mot höjden,
med kinderna i brand, en högre brand
än den, som kommer ifrån aftonsolen,
av vilken hon, den fagra, är belyst
ännu uti dess sista, matta strålar.
I fågning obeskrivlig, överjordisk
hon står en stund helt stilla som en byst,
som huggits varm och levande ur marmorn
fast utan talet, som förråder liv,

dock glödande av liv i blick och åtbörd,
 som om gestalten vuxit till ett ord,
 som tungan mållös söker att uttrycka.
 Dock äntligt bryts förtrollningen, och djupt
 sin anda hämtande, Maria sjunger
 att Herren prisa högt och klart sin sång:

*“Herren allena min själ ger sitt pris,
 och min ande sig fröjdar
 endast åt Gud, min frälsare,
 vilken i nåd har behagat
 blicka till mig, sin slavinna, den ringa.
 Se, härefter alla
 släkten mig prisa lycksalig
 för undret den mäktige velat
 göra med mig och för namnet,
 det helga och stora han själv bär.
 Han sin barmhärtighet sträcker
 från släkte till släkte mot alla,
 vilka i fruktan och kärlek
 på honom allena förtrösta.
 Han övat makt med sin heliga arm
 och de stolta förskingrat,
 störtat de mäktiga från sina troner
 och upphöjt de ringa.
 Hungriga har han med ymnighet mättat,
 de rika gå tomma.
 Han har upptagit sin tjänare Israel,
 trogen förbundet,
 slutet med Abraham redan,
 med David och hans säd för evigt.”*

Trettonde sången.

Masirens födelse.

Han växer för ett uppdrag,
som ligger än fördolt i Herrens hand.

MARIA nästa dag av Sakarias
blir förd i trygghet till Jerusalem
och därifrån med karavaners skara
gör återresan hem till Nasaret.
Men för Elisabet är stunden inne,
då hon i skötet håller förstfödd son,
sin ålders son, det helga löftets gåva.
Glad Sakarias giver bud till dem,
som släkt och vänner räknas uti Jutta,
förtäljande Guds godhet, dem bevist.
Det blir nu stor uppståndelse i staden
och högljudd glädje över prästens lycka.
När dagen gryr, den åttonde, de samla
sig mangrannt till familjens stora fest,
då barnet enligt lagen skall omskäras.

Där giva de som seden var ett namn
 åt den nyfödde, namnet Sakarias,
 som fadern, gamle prästen, förut bar,
 och bliva högst bestörta, då hans moder
 befaller tystnad till de bullrande
 och giver gossen annat namn i orden:

*“Nej, icke så skall han heta,
 hans namn måste bliva Johannes.”*

Förgäves larma de mot denna nyhet,
 ett brott emot sedvänjans helga lag,
 som Juttas goda folk i alla tider
 har troget hållit som ett Herrens bud.
 Förgäves de invända, att ett namn,
 som icke är hans faders, varslar illa
 för gossen, om ej märkena slå fel.
 Förgäves de i korus henne varna:

*“Ej i din släkt finns, Elisabet,
 någon, som burit det namnet.”*

Förgäves allt. Då teckna de till prästen,
 i ivern glömmande, att han var stum
 men icke döv. Och han begär sin tavla,
 på vilken han var van meddela sig,
 allt sedan tungan nekat tjäna honom.
 På tavlan, som Elisabet tog fram,
 han skriver till bestörtning för dem alla
 helt stilla bara dessa fyra ord:

“Johannes är hans namn”, och tavlan räcker
 Elisabet och gästerna, som knappt

förvissat sig om skriftens mening, innau
de gripas av en större skräck, en ny.

Ty Sakarias, icke längre mållös,
med lossad tunga stämmer upp en sång,
en lovsång till den högste för hans under
och täljer skaran i profetiskt kväde
Guds planer med sitt folk och alla folk.
Men dessa voro orden, som de hörde:

*“Lovad den högste i Israel,
Herren vår Gud, som ånyo
har med sin allmakt besökt och förlossat
sitt folk såsom fordom.
Han oss upprättat ett frälsningens horn
i sin tjänare Davids
hus, som han lovat och sagt
genom helga profeter av ålder,
frälsande oss ifrån ovännens hand
och från alla oss hata
för sin barmhärtighets skull emot fäderna,
helga förbundet
minnandes, liksom ock eden han
Abraham svurit, vår fader,
bjudande oss att, från fienden frälsta
och frälsta från fruktan,
honom i helig rättfärdighet
tjåna och dyrka beståndigt.”*

Och vänd till pilten uti moderns armar
fortsätter han sitt tal i dessa ord:

"Du lilla barn skall få se, vad oss nekats.
 Profet åt den högste,
 skall du själv gå, Herrens härold, förut
 och hans vägar bereda,
 givande frälsningens kunskap åt folket
 till synders utplåning,
 allt för Guds stora barmhärtighets skull,
 som en ny dag från höjden
 bjudit att uppgå för oss och att skina
 på dem, som i mörker
 sitta ännu och i skuggan av döden,
 de hedniska folken,
 styrande själv våra fötter
 på sanningens vägar och fridens."

Med mållös fruktan hade skaran lyssnat
 till dessa ord från den, som mållös troddes,
 ord, som dem fyllde med onämnbär skräck,
 som om de världens sista dag bebådat.
 Tyst smögo de sig alla ut ur huset
 och gingo under tystnad hem till sig,
 begrundande de underbara orden,
 som prästen talat om Messias tid,
 den onämnbares, såsom redan nära.
 Först uti undertryckta viskningar
 i hemmen, man till man förtroligt,
 men snart i vars mans mun från by till by
 gick ryktet ut om gamle Sakarias,
 som mållös länge nu i ålderdomen
 erhållit son och profetians gåva

och sett i helig syn Messias dag.
Och alla undrade, som hörde detta,
vad i sitt sköte väl en framtid bär,
då profetians ande återkommit
till Israel och en nasir var född
och korad till att bli Messias härold.
“Vad månde bliva väl av detta barn?”
Med denna fråga brydde de sitt huvud
en tid bortåt, så länge det var nytt,
och småningom de glömde hela saken
och allt det underbara, som var hänt.

Johannes vävte under tiden opp
uti det lugna hemmet uti Jutta,
sin faders stolthet och sin moders fröjd,
och visste intet om det underbara,
som timat, intet om det myckna tal,
som gick om honom för en tid i bygden.
I moderns armar som ett annat barn
han ler och gråter, vaknar upp och sover
och trives uti moderns ömma vård
och faderns öga, som för honom vakar.
Dock mer än modersvård och fadersvakt
är det, att *“Herrens hand är med Johannes”*.
Därför han växer stark till kropp och själ,
föräldrars glädje, växer för ett uppdrag,
som ligger än fördolt i Herrens hand.

Fjortonde sången.

Josefs frestelse.

När man förlorat allt,
men räddat livet.

PÅ gatorna i Nasaret är hett
och kvavt i hus och kvalmigt uti verkstad,
som Josef före skymningen har stängt
och tidigt trött av möda och bekymmer
till bärigen styrt sin gång med tunga steg
att andas ut, om han däruppe finner
måhända ifrån havet någon bris
och svar på frågan, som hans själ marterar.
Han mycket har förändrats, sedan jungfrun
från sitt besök i Jutta kommit hem.
Hans ögons speglar av en dimma täckas,
som om de kylts av Hermons svala snö,
som om de rörts av någon fuktig nordan.
Hans blick är brusten, stämman utan klang

och gången tung och lutande gestalten.
Bland dagens unga skuggor vandrar han
en skugga av sig själv. Vår Josef åldrats.
Han plockar tankfullt upp en vissnad ros,
från någon tanklös hand på vägen fallen,
och håller varsamt den uti sin hand,
en bild av hopp, som i hans själ förvissnat.
I aftonglöd från sol, som just går ned,
där ligger vid hans fötter Nasaret
med sina vita hus och vita murar
och tomma gator, gränder utan liv,
som vore det de dödas tysta boning.
Däromkring ligger grönskan matt och blek
i solens aftonglöd, försmäktande
av törst och utav många fötter trampad.
Och klipporna, som omkring honom stå,
från aftonljuset kasta långa skuggor,
så hotande och skarpa i hans väg,
som om de bringat varningsrop ur natten
till vandringsmannen på förbjuden mark.
Livlöst är allt i sommarkvällens timma.
Ej vindpust rör sig ibland trädens löv
och knappt ett hörbart kvitter ifrån fågel,
som flaxar ängsligt över något bo,
där ungar hungriga sitt gap uppspärra,
på mattad vinge och med näbbet tomt.
På vissnad blomma Josef ser; i ögat
sig samlar därvid småningom en tår
och faller som en pärla på hans blomma,
en, som om tårekällan torkat opp

och uti denna enda, klara droppe
tömt sitt förråd, sitt hela innehåll,
just som på bärigen källorna försinat
och floderna, som komma ifrån dem,
och dammar, gäckade av deras torka,
nu gäckande vart vinberg, varje rot,
som litat glad på deras sommarflöden.
Uti sin vissna blomma Josef ser
med vemod skövlad fägring, vissnat vårliv
i eget bröst: hans kärlek gäckad grymt,
hans hopp besviket och hans tro förtrampad.
På mossig klippa sjunker trött han ned.
Hans huvud, tungt av tusen sorgsna tankar
och brännande av tusen frågors eld,
av hårda klippan söker stöd och svalka.
Där vilande han åter genomgår
den sista veckans rön, de fruktansvärda,
och går igen till rätta med sig själv,
som tusen gånger han det gjort tillförne,
allt sedan jungfrun kom, en gåta först,
som växte till en onämnbar misstanke,
ett spöke, som han ser i nattens dröm
och vaken ler åt och begabbar bara,
som dock ej viker för hans bön, hans hot.
Inbränd med skrift av eld uti hans själ
står olycksdagen, då han måste giva
den lömska, smygande misstanken rätt
och tro sitt ögas klara vittnesmål.
Han minns den dagen väl. Han sitter håglös
uti sin verkstad såsom ofta förr

och blickar genom öppna dörren ut
på gatans vimmel — det var mitt på dagen —
och ser som i en dröm det glada liv,
som där frambrusar, män och barn och kvinnor,
de senare med sina vattenkrus
på huvudet på väg till stadens källa.
Han spejar, väntande som han var van
i vattenbärerskornas skara henne,
en skymt av hennes älskade gestalt,
kanhända ock en helt omärklig nickning,
som hon törs sända honom, rädd och blyg,
nog att för resten utav dagen fylla
hans verkstad med en tusentungad sång
och den förvandla till ett kungarike.
Hon kom, med blicken vänd åt annat håll,
och gick förbi i klara middagsljuset.
Ve över denna dag och detta ljus!
Han såg då, vad han förut bara misstänkt,
han såg, vad hela världen måste se
och skrika ut på alla torg i morgon,
hans levnads ve, den arma jungfruns skuld.
Skuld? Ja, det är det underliga detta,
att jungfrun på hans fråga samma dag
beredvilligt erkänner denna skuld
i ädel tystnad, utan bön om misskund,
med blick, som talar majestätets språk
och milt förlåter den, som hårt anklagar.
Han blir den brottslige, och hon, ja, hon
hans domare, hans hjärtas höga drottning,
som sitter kvar orubbad på sin tron

uti hans kärlek. Josef sig anklagar
att älska högre den ovärdiga
än liv och heder och den skära oskuld.
Förvirrad över detta vankelmod
emellan kärlekens och rättens bud,
han söker fåfängt svar på mörka gåtan.
Vad skall han göra? Blott en enda väg
står honom öppen, om han önskar vara
rättfärdig inför Guds och mänskors lag.
Han måste skilja jungfrun från sig, bryta
trolovningen och tysta hjärtats språk.
Omöjligt dock, när han på jungfrun tänker
och följderna utav ett sådant steg
för henne. Hellre dör han tusen gånger
och väljer skam och marter utan tal
än han anklagar henne, dömer henne.
Omöjligt, om så bjöde Herren själv!
Han kan det icke, vill det, skall det icke.
Vad skall han göra? Följa hjärtats röst
och taga den ovärdiga till äkta?
Omöjligt, ja, omöjligt tusenfalt,
och det för egen skull såväl som hennes.
Ej köpes brud för pris av självförakt
och icke ljuger man sig till sin lycka.
Ovigd är bättre dock än vigd vid skam.
Maria är ej längre hans: förlorad
för honom, såsom om hon vore död!
Men hon skall leva, leva i hans minne
uti sin fagra oskulds sommardar.
Det minnet får ej dragas ned i smutsen.

Nej, han vill fly med detta minne, fly
från grymma Nasaret med det allena,
fly, som man rusar ur ett hus i lågor
och som man ilar undan rövare,
se'n man förlorat allt men räddat livet.
Att fly från Nasaret var hans beslut.
Det löser gåtan: vältrar hela skulden
och all vanära uppå honom själv
och hon går fri från ansvar inför lagen.
Det finns ej brott, där ingen klagar an,
och brottslig är i folkets mening gärna
ej den, som stannar kvar, men den, som flyr.
Av dessa tankar lugnad i sitt sinne,
befriad från den börda, som låg tyngst
på honom, icke hans men jungfruns öde,
han sjunker ned uppå sin hårda bädd.
Och sömnen, som i dagar och i veckor
av argusögda sorgen drivits bort,
nu närmar sig den trötte hult och breder
utöver bittra minnen glömskans dok
och vaggar honom inom kort till vila.
Där ligger han på mossig klippas bädd
en fallen kämpe, som med ära kämpat
och vilar på sitt segerrika svärd.
Klar är hans panna över slutna ögon.
Ett löje leker stilla kring hans läppar
och täljer slumrarns glada lyekodröm.
I drömmens feslott, byggt i en sekund
av morgonljus och morgonhopp i natten,
vår Josef, själv en konung, tar emot

i kunglig audiens förnäma gäster.
Där talar till hans hjärta frid och tröst
en Herrens ängel, ej i drömmens språk,
som flyr med drömmens matta bild förgätet,
nej, klart och oförgätligt talar han,
och orden ljuda än i Josefs öron
så levande som ängeln talat dem
i röst, acksent och tonfall, sedan denne
ifrån sin korta slummer vaknat opp,
ej som man hör ett budskap uti natten,
men som ett uppdrag och ett dagens bud.
Men dessa voro orden ängeln talte:

*“Josef, konungslig till sinne som börd,
Davids värdige ättling,
räds ej att taga Maria till dig
som din hustru och maka.
Ren inför Gud som den nyfallna snön
och oskyldig till allt vrångt
moder hon är, utav Guds den heliges makt
öfverskyggad.
Se, hon skall föda en son, vilken du
namnet Jesus skall giva,
därför att han skall sitt folk
ifrån synderna frälsa, som Herren
sade på förhand igenom profeten
i helga oraklet:
“Jungfrun skall föda en son,
som Immanuel är och skall kallas.”*

Av sömnen vederkvickt vår Josef hastar
en ny man åter ned till Nasaret
att bringa jungfrun ängelns glada budskap
och glad verkställa allt, som Herren sagt.

Femtonde sången.

Förklaringen.

Ej ord behövdes många mellan dem
att allt förklara.

MARIA njutit föga sömn den natten.
Hon känt sig dubbelt ensam nu en tid,
berövad som hon var ett fadersöra
för barnets klagan och en modersfamn
för klagerskan, och därtill Josef gången!
Hur livligt och hur gärna minns hon ej
då först de möttes, hur hans ädla hållning
vann hennes hjärta, innan ord var sagt,
hur ärad ibland kvinnor hon sig kände
av Josefs kärlek, då han yttrat den,
och huru glad och utan minsta tvekan
hon gav sitt ja, då han begärde det.
Allt minns hon nu där hon i kvällen sitter
och tänker på de månader, som flytt,

se'n ängelns budskap upprest dem emellan
en mur, en hög, oöverstiglig mur.
Hon tänker på besöket uti Jutta
och på sin återkomst till Nasaret,
där Josef mötte henne glad som fordom.
Hon minns gårdagen, som till slut bröt in,
som hon så länge väntat på med fruktan,
då allt han visste och för henne stod
med frågan i sin sorgsna blick och kinden
i eld och lågor utav ädel harm.
Stum stod han där, ett rov för sina känslor,
en domare, som icke finner ord
och dömer med sin blick, ej med sin tunga.
Men aldrig skönare hon honom sett!
Hon velat ropa ut sin glädje högljutt
att honom se uti hans ädla harm,
hon velat giva livet tusen gånger
för denna blick, som henne döden gav,
och vredens glöd, som henne grymt förtärde.
Och som han kom, så gick han tyst sin väg
att aldrig, aldrig mera återvända.
Hon minns, hur tanken gjorde henne sorg
och dock en djup, en oförklarlig glädje,
som om hon gärna velat giva allt
att honom äga, velat åter lida
allt vad hon lidit gärna om igen
att honom få på detta sätt förlora.
I tårar bittra utav ädel sorg
och ändå ljuvliga att kunna gråta
hon glömde nattens vila, nattens sömn

och satt ännu där Josef lämnat henne,
 då han med morgon i sitt skick bröt in
 och med en soluppgång i sina ögon
 den häpna jungfrun hurtigt hälsade.
 Ej ord behövdes många mellan dem
 att allt förklara. Tysta mest de sitta
 med nu en fråga, då ett ord till svar,
 begrundande Guds nåd, som dem åtskilde
 och åter enat dem i samma hopp.

Från bärgen falla mörka skuggor fåfängt
 i kvällen över glada Nasaret,
 där facklors sken från gator och från gränder
 förvandlat själva natten uti dag.
 Glatt firas bröllopfesten utav alla.
 Från festligt tåg hörs glada zittors ljud
 och lurars skall och klingande cymbaler.
 Brudprocessionen skrider under rop
 av fröjd och rop av sång igenom vimlet
 på stadens gator fram till bröllopgården.
 Främst tåga musikanterna och de,
 som skänka i till höger och till vänster
 å brudgums vägnar dryck av ädelt vin
 till brudens pris och bjuda barnen nötter.
 Näst rider bruden, festens drottning skön,
 beslöjad väl och med sitt hår utslaget
 utöver slöjans dok. Kastanjebrunt
 i dagsljus är det, men i fackelblossen
 guldglänsande mot grund av ebenholts.

Näst kommer skaran utav unga flickor,
som bära mellan sig en blomsterkrans,
och unga gossar med en kvist av myrten.
De äro brudens livvakt. Näst en våg,
som ständigt växer, utav glada människor
sig sluter till, där skaran böljar fram,
ty gammal god sedvänja bjuder alla,
som vilja ära Guds och fädrens sed,
att taga del i bruds och brudgums glädje
och bjuder även ett begravningståg
att vika undan för ett bröllopfölje.
Liv blott är outhärligt, döden ej,
och därför gubben går, då barnet kommer,
som natten viker för den unga dag.
Vid bröllopgården hälsas de välkomna,
som bjudits att i festen taga del.
Där leder stadens äldste fagra bruden
vid handen aktningsfullt till brudgummen
och båda strös med myrten och med blommor
av gossar han och utav flickor hon.
Högtidligt brud och brudgum sin förlovning
stadfästa med en dyr och helig ed,
som dem förenar i det äkta ståndet.
Han undertecknar löftet med sitt namn
brudgåvan att med hälften öka till
och att sin maka älska och försörja,
för vilket han sitt allt i borgen ställer.
Hon lovar maken lyda uti allt
och aldrig giva honom skäl att ångra
den dag, då henne han till maka tog.

Sist öses vatten över bådass händer,
 och akten slutas med välsignelsen.
 Så sitta de till bords till festlig måltid,
 så riklig som brudgummen kan bestå.
 Det hände ofta, att en sådan måltid
 fortsattes under upptåg, lek och skämt
 förutan avbrott under flere dagar
 och slöts därmed att brud och brudgum fördes
 av ystra skaran under glam till sängs.
 Så i Judeen. Men i Galileen,
 där alla seder voro enklare,
 var detta som en osed strängt förbjudet.
 Vid Josefs och Marias bröllopsfest
 var allt så enkelt, som det måste vara
 med Josefs och hans makas fattigdom
 och dock så festligt som de det förmådde,
 som deras kärlek till varandra bjöd
 och aktningen f r vänner och f r fränder,
 som bodde med dem uti Nasaret.
 Snart festlig skara skingrats. Brud och brud-
 gum
 uti sitt hem allena lämnats kvar,
 där hon som Josefs maka nu skall vakta
 familjeh rdens helga, klara eld,
 att aldrig den må släckas ut men brinna
 så ren, så klar som hennes egen tro,
 och Josef hänsynsfullt som hennes broder,
 om också med en makes namn och rätt,
 skall räkna som sin f rm n och sin  ra

främst det att vakta bådas hemlighet
och hennes namn för bitande förtälet,
aktgivande på Herrens ledning, viss,
att han, som fört dem båda i det flydda,
skall också leda dem den dag, som gryr.

Sextonde sången.

Bröllopsz hymn.

O helga tid,
, då vännen finner
sitt hjärtats vän i världen vid,
och uppå tvänne altar brinner
en låga, närd av oskulds frid.

O, helga dag,
då solen stiger
för hoppet upp med nytt behag,
och längtans vita duva viger
den in med sälla vingeslag.

O, helga stund,
då blommor brytas
och kransen binds i löftets lund,
då rena händer sammanknytas
i trofast kärleks livsförbund.

Sjuttonde sången.

Till Betlehem.

“Till Betlehem, det minnesrika
att fostra Davids son i Davids stad.”

ÖCH väntad ledning kom ifrån ett håll,
som minst de kunnat ana, från Augustus,
Roms kejsare, i påbud han gav ut
om allmän mantalsskrivning för all världen
att läggas allestädes såsom grund
för allmänna och rättvisare skatter,
tillika ock en del av härskarns plan
att binda rikets olika provinser
tillsammans fastare med lag och rätt
och minska våldets makt och grymt godtycke,
som Rom gjort gällande med segrarns rätt
i sina underkuvade provinser.
Några år senare Quirinius,
prokonsul över Syrien, ediktet
verkställde äntligt inom sin provins,
dit också hörde Juda gamla rike,

fastän Herodes ännu rådde där
 av kejsarns gunst med konungs namn och titel
 att värna framför allt urgammal rätt
 av tro och sed, som romarn svurit vörda.

Herodes, snabb att se ett tillfälle
 att till sin fördel kejsaren behaga
 och utan tanke på sin kungaed
 att rikets gamla privilegier skydda,
 kom före Syriens hövding med sitt bud
 om allmän mantalsskrivning i sitt rike.
 Han fann det lämpligt för sitt ändamål
 att därvid bruka gamla stamurkunder
 och släktregister ännu i förvar.

En var, som gäldade sin skatt till templet
 och således var myndig, blev befald
 vid äventyr utav tyrannens vrede
 att utan uppskov resa till "sin stad"
 att under ed uppgiva, vad han ägde,
 såväl som ålder, hemort, namn och släkt.

Med denna mantalsskrivning för beskattning
 utav sitt folk till ett förhatligt Rom
 och ännu mer med den metod han valde
 att lägga förödmjukelse till våld
 han på det djupaste nationen kränkte
 uti dess allra heligaste känsla
 av ädelt nationalmedvetande,
 som ännu glödde varmt inunder askan,
 i synnerhet i Galileen, där
 en upprorslåga tändes, som ej släcktes,
 förrn hela landet med Jerusalem,

av Roms makt kuvat, låg uti ruiner.
För Josef var nog konungens edikt
förhatligare än för någon annan
och dock en ledning, som han länge sökt.
I punktlig lydnad för tyrannens vilja
han kunde genast lämna Nasaret
och med sin maka fara till Judeen
och Betlehem, familjens huvudstad,
dit ock Maria såsom enda dottern,
ensam arvtagerska med sonens rätt,
var under samma tvång som han att fara.
Så mycket större skäl att fara strax,
som han var rädd att väcka furstens vrede
med minsta dröjsmål mot sin hela släkt!
Han stängde därför åter upp sin verkstad
och rustade sig skyndsamt för sin färd,
som var i själva verket mer en flyttning
att icke säga flykt. Så oviss låg
för dem ännu i mörkret deras framtid,
att varje steg var också ett farväl.
Helt visst de mente ej att återvända,
vad än blev deras lott, till Nasaret,
och djupast låg väl uti deras sinne,
till hälften omedvetet, ett beslut
att bo i Betlehem, det minnesrika,
och fostra Davids son i Davids stad.

De rusta sig alltså för långa färden,
för vilken större förberedelser
nödvändiggjordes nu än förra gången.

För makans och för vintertidens skull
i sakta mak och uti korta dagsled
den måste företagas, tält och kärl
för kokning tagas med, och tvänne åsnor
anskaffas, en att rida på och en
att bära packningen för långa resan.
För detta allt gav Josef villigt ut
det mesta av förtjänsten, som han samlat,
och vad hans ringa bohag, som han sålt,
inbringat honom uti reda pengar.
Så bjudes avsked, främst till släkt och vänner,
som giva dem för färden många råd
och ömka dem tillika av allt hjärta
för tvånget, som till långa färden bjöd,
och hälsa dem välkomna båda åter,
så fort det kunde ske, till Nasaret
med många goda, varma ord uppriktigt,
ty älskade de voro båda två
och aktade av Nasarets befolkning.
En frostklar morgon i december månad
med Betlehem i Juda som sitt mål
ur Nasaret de åter styra färden
ej söderut som då, men mer sydost
de klättra utför branterna så sakta
och finna uti dalen banad stig
i lä för nordanstormen under Tabor
och hinna innan skymningen Jordan,
där Josef sätter upp sitt tält för natten.
Med solen uppe nästa morgon de
fortsätta färden söderut, med floden

till vänster, tills de träffa på ett vad,
som de gå över till den östra stranden.
I fyra korta dagsled hinna de
på detta sätt bekvämt till Orebklippan
i landet Elchor, där igen ett vad
de övergå och tälta i Judeen.
Två timmars färd dem för till Jeriko,
där de av resan trötta slå sitt läger
och vila ut i denna sköna nejd
på slätten utanföre stadens murar,
från vilka fyra höga fästningstorn,
just färdigbyggda utav kung Herodes,
nedblicka mörkt och hotande på dem,
som om de hälsat dem ifrån tyrannen.
De tala vinterns språk uti en nejd,
där eljes allt är frid och evig sommar
och doft och ymnighet, ett paradiset,
där palmer susa under klarblå himmel
och rosor blomma härligt vintern lång
och balsamträden ånga sina dofter
och mänskan som naturen sommarklädd
beständigt drömmer sina sommarkrämmor,
där mandelträdet står i högsta blom
och fikonsträdet redan börjat knoppas
och persikblommor här och där slå ut
från brustna hylsor i sin skära prakt
och oljeträdet drager gråa kappan
blygt över årets största rikedom.
Sådant var ryktbart Jeriko, omgärdat
utav Judeens nakna kalkstensbärg

med Moabs vilda fjäll och Döda havet
som tvänne poster österut på vakt
vid detta Eden, som Herodes köpte
för guld och ynnest av Cleopatra,
Egyptens sköna drottning. Självt hon fått
det av Antonius i morgongåva.

I denna ljuva nejd de resande
så gärna dröja längre än de ämnat
och glömma resans mödor, resans mål,
om icke som för Josef och Maria
en högre, starkare nödvändighet
dem driver på att deras färd fullborda
och icke ger dem någon rast och ro,
förr än de hunnit målet för sin resa.

De bryta alltså upp från Jeriko,
så fort de kunde redan nästa morgon
den kända vägen till Jerusalem,
sex timmars färd, om man ock färdas makligt
som Josef och Maria denna gång,
förgätande för oron, som dem jagar,
naturens vildhet, vägens farlighet,
som de förgätit nyss naturens fågring.

Adertonde sången.

Intet härberge.

En vagga en kejsare värdig.

FRAMKOMNA till Jerusalem, de dröja
ej länge där, men skynda på sin färd
mot resans mål ur stadens larm och vimmel.
Josef vill hinna fram till Betlehem,
om möjligt samma dag. Han *måste* finna
för makan utan uppskov hem och ro.
Med glädje därför han i kvällens skymning
ser äntligen i fjärran Betlehem
framskymta mellan kullarna på slätten.
De skynda på sin färd och hinna fram
till stadens mur, just som dess portar stängas
och solen sjunker röd vid västerns rand
och vinternatten breder sina skuggor
allt tätare utöver stad och land.
Med oro Josef hastar genom staden
från hus till hus, där deras vänner bo,

och klappar på och söker härberge
för natten, ej för sig men för sin maka.
Förgäfves! Alla hus i Davids stad
på grund av mantalsskrivningen, som pågår,
och skarorna, som skyndat dit till den,
ha flere gäster än de kunna rymma.
De sist anlända ifrån Nasaret
ej finna något rum, ej tak för natten,
ej härberge i staden Betlehem.
De måste därför uti vinterkvällen
sin tillflykt taga till en öppen khan,
ett allmänt härberge vid stadens utkant,
erbjudande måhända ännu rum
inunder tak för Josefs sjuka maka
och murens skydd mot vinden för hans ök.
Så tänkte han och ledde sina åsnor
ditåt i natten, gnolande en sång
att muntra makan med ett hopp, som knappast
han längre vågar hysa för sig själv.
Han finner khanens gästrum fyllt till trängsel
av dem, som glädja sig åt eld och härd,
ett talrikt, bullersamt och brokigt sällskap,
och utanför, på khanens öppna gård
är samma trängsel och ett verkligt virrvarr
av djur och packningar av alla slag.
Där stå kameler, lösta från sin börda,
mulåsnor med sitt ridtyg ännu på
och hästar stampande vid fyllda krubban.
Och oxar, åsnor, dromedarer, får
i lä för vinden under höga muren

sin vila söka som de bäst förmå.
Försiktigt Josef leder sina åsnor
i denna trängsel fram vid månens sken
och söker upp en vindfri plats vid muren,
där han kan binda sina trogna djur
och sedan sätta upp sitt tält för natten.
Där emot muren reser han sin duk
så att den giver skydd också åt djuren,
som snart vid krubban bundna glädja sig
åt sparsamt foder, som han lägger för dem.
Därnäst han samlar stickor, tänder eld
och kokar för sin maka varma drycken.
De glädja sig åt brasans muntra sken
och glömma dagens möda, nattens kyla
och tacka Gud för skydd och dagligt bröd
och söka trötta viloplats för natten.
Innerst i tältet snart en bädd av strå
är tillredd utav Josefs flinka händer.
Därute lyser natten klar. Från vintrig päll
fullmånen med ett frostigt skimmer strålar
på khanens tak och murens hela krön.
Men murens skugga faller över djuren,
som lägrat sig för natten i dess skydd,
och sveper över dem sitt kalla täcke.
Josef är glad åt tältet och sin eld
och matar den från spillror, som han finner
i riklig mängd på khanens vida gård.
Han vakar ensam i den helga natten
och skyddar troget makans trygga sömn
vid djurens sida uppå hö och strå,

som lånats henne ifrån deras krubba.
Maria, kännande att stunden kommit,
med slutna ögon på sitt läger låg
och bar med tystnad, vad som måste lidas
och vad de båda länge väntat på.
Med Josef ensam såsom hjälp och vittne
där genomkämpas uti khanens tält
i vinternattens långa timmar kampen,
som sparar ett och giver annat liv,
när man om båda redan har förtvivlat,
och bringar seger uti hopplös kamp
och morgonjubel efter nattens ångest,
en kamp, densamma ibland hög och låg,
i kungens slott och herdens tält densamma,
i bägge fallen bjudande sitt krav
av liv för liv och bringande belöning
av fadersstolthet och av modersfröjd,
som inga rikedomar kunna köpa
och ingen fattigdom kan hålla fal,
med samma trohet vaktande vid vaggan
i kojan som vid vaggan i ett slott
och lika stolt åt tiggaringens paltor
som åt den unge furstens diadem,
den renaste, den heligaste eld,
som ännu brunnit i ett mänskohjärta,
en gnista som den är av kärleken,
Guds egen kärlek, och sitt ursprung lik.
O, helga stund, av Herrens änglar vaktad,
i fattigmännens koja, furstens slott,
då nyfött mänskobarn slår upp sitt öga

och ljuset hälsar glatt det unga liv,
som träder till sitt arv och till sitt eget
i världens största rike, moderns famn,
med oomtvistligare kungarätt
än någon tronarvinge till sitt välde!
O, helga stund, som gömmer källans flöden,
ur vilka bubblar liv på Herrens bud,
och gömmer hand, som väver mänskoöden
i mönster, känt av ingen mer än Gud.
O, helga natt, bland alla tidens nätter
ej en att nämnas denna enda lik,
som strålar över Betlehem och sätter
på denna värld en glans av himmelrik,
decembernatten över låga stallet,
där Jesus vilar i sin modersfamn,
som drivan vit, så skär som ljuset, fallet
på morgondagg, och varm som modersnamn.
Ett ögonblick hans ljus bestrålar alla
med överjordiskt sken, shekinans likt,
och ödmjukt alla djuren nederfalla
och vinden bringar all naturens bikt.
För Josefs och Marias häpna öga
en stege, vävd av allt förlorat hopp,
i natten växer mot Guds himmel höga
och alla änglar gå där ned och opp.
Ett ögonblick blott i den första fröjden.
Så lyser Guds shekina mera matt
och stegen lyftes sakta emot höjden
och uti tältet blir som förut natt.
Den lille gråter uti moderns armar

och kräver ut med tårar barnets rätt
och modern glömsk av under sig förbarmar
och vårdar honom på en moders sätt.
Hon lindar honom varmt i mjuka linnet,
som hon har gömt därför, så vitt som snö,
och bäddar åt den lille glad i sinnet
hans vagga uti krubbans strå och hö.
Där sover han, som kallas skall den störste,
Guds son och Davids son och mänskans son,
i krubbans strå så trygg, att ingen förste
satt lika trygg en dag uppå sin tron.

Nittonde sången.

Herdarnas syn.

Söken i klanan bland djuren, ett
lindat barn i en krubba.

NELT nära Betlehem och icke långt
från klanan voro stora tempelhjordar,
dem herdar vaktade så natt som dag
och varje tid av året från de vakttorn,
som för det ändamålet hade byggts.
De voro tempeltjänare, och heligt
var deras kall, ehuru lyst i bann
var eljes varje herde uti landet,
emedan herden, följande sin hjord
på långt avlägsna, vida betesmarker,
blott sällan syntes till i Herrens hus.
Så ärat herdeyrket varit förr
igenom stora lysande exempel
från folkets hävder utav konungar,

ja, patriarker, vilka voro herdar,
 så skymfligt och föraktligt var det nu,
 betraktat rent av såsom något hedniskt
 och något gudlöst nog att stöta ut
 sin idkare från judens tro och tempel.
 Som sagt, från detta prästerliga bann
 var tempelhjordens herde undantagen.
 Till denna syssla valdes fromma män,
 som icke tjänade för usel vinning
 men sågo uti detta herdekall
 ett heligt kall, som om de varit präster
 de också uti helgedomens tjänst
 och icke bara simpla, ringa herdar,
 som tjäna för ett torftigt dagligt bröd.
 För dessa enkla människor var templet
 ännu vad det var förr, ett bönehus,
 ett heligt rum för Herrens namn och ära.
 De väntade Messias, Israels tröst,
 som andra fromma hjärtan uti landet
 och glömde ingen natt uti sin vakt
 de trognas bön, att nästa dag, som uppgår,
 må gry en löftets dag, Messias dag.
 I denna bön, i denna fromma längtan
 de börja också denna natt sin vakt
 och speja från sitt vakttorn över hjorden,
 som vilar nedanför i frid och ro
 i skydd mot nattlig vind i sina fållor.
 Därövan lyser stjärnehimlen klar
 och i dess sken är natten ljus som dagen

och klara ligga alla föremål
för deras ögon, som bespeja trakten,
och trygg och lätt är därför nattens vakt.
Herdarna blicka tacksamt upp mot himlen,
som med sitt ljus omhägnar deras hjord
med starkare försvar än tusen murar.
Men som de se, blir ljuset klarare,
tills stjärnors glans och månens sken försvinna
med själva fästet i ett hav av ljus,
som böljar ned mot dem ur remnad himmel
och fyller natten med en middagsglans,
som om Guds egen härlighets shekina
i natten lyst för deras häpna blick.
Men utur ljuset träder en gestalt
så klar, att själva ljuset blir hans skugga,
och herdarna förskräckta falla ned
och skyla sina ansikten för glansen,
som kringssken dem från Herrens härlighet.
Och Herrens ängel skyndsamt dem tilltalar
i ljud, som tona genom natten klar,
som om det varit ljuset självt som talat
med ängels röst till sferernas musik,
så starkt, så fullt, som talte all naturen
och himlen ovan uti denna röst,
och dock så milt som rösten av en moder,
då hon hugsvalar ömt sitt späda barn.
Men detta var Guds härolds glada budskap
till herdarna i denna helga natt:

"Varen blott icke förfärade I,
 se, jag bådar er glädje,
 vilken i sanning är stor och skall
 komma allt folket till godo,
 ty just i dag, denna natt är han född,
 eder frälsare, Kristus,
 född här i Betlehem, konungastaden,
 han herre allena.
 Viljen I finna den nyfödde,
 detta skall vara er tecknet:
 Söken i khanen bland djuren ett
 lindat barn i en krubba."

Just då en himmelsk kör oräknelig,
 i vilken nattens ljus tog form och skepnad,
 som om den hade väntat dessa ord
 som en signal till alla att instämma,
 sjöng till all världens Gud sitt gloria
 uti den underbara, helga natten,
 som aldrig förr det sjungits på vår jord
 men sjungas skall för evigt av de frälsta.
 Och jord och himmel gåvo återljud.
 Men sången, som i natten sjöngs, var denna:

"Ära vare Gud i höjden
 och frid på jorden,
 till människor ett gott behag".

I dessa toner som på lätta vingar
sig skaran lyfter emot himlens höjd
och rösterna borttona uti rymden.
När sista tonen dött och natten tyst
sig slutit över syn och änglaröster
och allt omkring dem var som det var förr,
då återfingo småningom sin fattning
de häpna herdarna och talade
igen den ene till den andre, tveksamt
att börja med och uti viskningar,
som om de fruktade sin egen röst
och undrade, om underbara synen
och ängelns budskap uppå mänskligt språk
för mänskligt öra kunde återgivias.
Så småningom de blevo djärvare,
när de i samtal med varandra funno,
att vad den ene sett och vad han hört,
alla de andra likadant bevittnat.
De så förvissades, att de hört rätt,
att Herren genom änglar uppenbarat
den stora hemligheten först för dem,
att Herrens smorde kommit till sitt rike,
den länge efterlängttade, just denna natt.
I khanen, sade ängeln, i en krubba
ett lindat barn de skulle gå och se.
Så lydde ängelns budskap, det var tecknet
att känna detta kungabarn igen.
"I khanen!" Väl de kände detta ställe,
ett underligt palats för kungars kung!
"En krubba", vilken vagga för Guds smorde!

Och detta budskap givet först till dem,
den helga tempelhjordens ringa herdar,
där de i natten vakta på sin hjord
från herdetornet, kallat Migdal-Eder!
Hur annorlunda än de tänkt sig det!
Och dock, var det ej så de gamla sade
vid tolkningen av Moses helga text,
att Herrens smorde först skall proklameras
från "Migdal-Eder", ringa herdetorn,
och ej från kungaborg och tempelmurar.
Om sådant alltid varit Herrens råd
att nederstöta mäktiga från tronen
och dit upplyfta den, som ringa är,
ej höves det ett mänskobarn att fråga,
varför den högste handlar som han gör,
än mindre klandra Herrens råd, de djupa,
och taga anstöt vid hans handlingssätt.
Så tänkte herdarna, inom sig själva
begrundande, vad ängeln dem förtalt.
Och talande om saken sinsemellan,
de enas om att gå till Betlehem,
så fort som möjligt, att med egna ögon
se det, som skett, som Herren kungjort dem.
Alltså de skyndsamt stiga ned från tornet
och lämna trygga hjorden åt sig själv
och ila hasteligen fram till khanen,
där snart de finna, såsom ängeln sagt
ett lindat, nyfött barn i khanens krubba
med Josef och Maria, dessa två
allena vakna utav khanens gäster.

Dem Josef täljer nattens händelser,
hans ankomst kvällen förut med sin maka
att finna vart hus stängt i Betlehem
och varje gästrum taget uti khanen,
varför han nödgats resa upp sitt tält
som här de se på khanens vida borggård
att skaffa makan sådant skydd han kan.
Han täljer dem, att där för dem oväntat
i vinternatten makan fött en son,
den lille, som de själva se där lindad,
i krubban vilande på hö och strå.
Och herdarna förundras, då de höra
de enkla orden ifrån Josefs mun
och dem uti sitt sinne sammanställa
med nattens underbara bud till dem
om detta lilla barn i khanens krubba.
De i sin ordning raskt förtälja om
vad de ha hört och sett i vinternatten
och vad det var som hade fört dem dit.
De återgiva ängelns ord om barnet
och änglasången sköna, som de hört,
och dölja ej ett ord om nattens under.
Och nu är Josefs och Marias tur
att lyssna uppmärksamt och under häpnad
till det, som herdarna förtälja dem
och snart upprepa inför khanens gäster,
som under tiden skockats omkring dem,
av ljusen väckta och av mänskoröster,
nyfikna att få höra vad som hänt
i khanens tält och över måttan häpna,

då dem berättas alla dessa varsler,
som timat vid den lilles födelse.
De skaka sina huvuden betänksamt
och undra, vilka tider stunda till,
om tecknen varsla bättre eller sänre
för deras handel, deras köpenskap,
ifall som dessa herdars dem förkunna
ett tronombyte åter förestår
och Juda rike uppå Roms ruiner
skall åter bygga Davids gamla tron
och spiran ges åt barnet där i krubban!
Det synes dem ej särskilt sannolikt
och litet ägnat att oroas över.
Så med ett leende de kasta bort
som gamla herdars dumma fantasier
vad dem berättas ifrån denna natt
i khanens tält, från stjärnehimlen ovan
och glömma hela saken inom kort.
Men barnets moder lyssnade och gömde
begrundande i hjärtat det hon hört.
Och herdarna från khanen återvände
med lov och tack till sina fäders Gud
för allt de sett och lärt den helga natten,
förkunnande för deras enkla tro,
att löftets stora dag är redan inne
och Herrens smorde kommen till sitt folk.
De taga åter plats uti sitt torn
och hålla vakt som förr om tempelhjorden,
men nu med högre vyer, större hopp,
som också de förkunna glatt för alla

de stilla uti landet, som de träffa
på landsbygden och i Jerusalem,
då dit de gå med sina offerhjordar.
Där finnas ej så få, som ivrigt längta
att se Messias dag. De glädjas nu
åt det, som herdarna för dem förkunna
och stärkas i sin tro och i sitt hopp.

Tjugonde sången.

Betlehemssången.

JESUS, vår frälsare,
dig sin tillbedjan ge
himlarnas himmel, de
strålande stjärnors vimmel.

Tack, att hit ned du kom!
Villigt vår fattigdom
du kom att bära, som
evigt var van vid ära.

Harpa och röst, uppstäm
sången från Betlehem.
Tonerna klinga, dem
änglarnas körer bringa.

Ära åt Gud i höjd,
frid uppå jord och fröjd!
En var må sjunga nöjd
med, både gamla, unga.

Jesus, det ringa stall,
där uti vinter kall
tillflykt du äger, all
världens palats uppväger.

Bädden var hö och strå.
Till detta skjul ändå
troget och sakta gå
änglar sin kung att vakta.

Konung ej fanns så rik
eller i makt dig lik.
Välde och boja, vik
undan för barn ur koja.

Furstligt du icke bor.
Dock är din ära stor.
Änglarnas förste tror
ödmjukt på dig, du störste.

Tjuguförsta sången.

En prins i Betlehem.

Det drömdes många drömmar dessa dagar
i gamla kungastaden Betlehem.

MEN Josef finner uti Betlehem,
så fort han kan, ett hem för barn
och maka

och är snart flitig i sin slöjd som förr
att, om än torftigt, hederligt försörja
de kära, som av honom nu bero.

Hans skicklighet och flit ge honom utkomst
i Betlehem som förr i Nasaret.

Hans redlighet förskaffar honom vänner,
som önska frid och välgång åt hans hus,
åt unga modern och åt nyfödd gosse,
som vilar dag och natt i hennes famn
och vårdas av sin unga, vackra moder,
som om hon aldrig kunde se sig mätt
på gossens friska lemmar, klara ögon,

som om att vårda honom varit sömn
och spis och dryck och allt som hon behövde,
som om hon funnit först sitt eget liv
i modersomsorg hon den lille ägnar
och fruktat, att det ögonblick han vek
ur hennes åsyn, allt var henne rövat.
Ej gives bättre vård och trognare
åt ädel fursteson i gyllne vagga
och stolt palats än åt den lille där
uti Marias famn i Josefs boning.
Så tyckte alla uti Betlehem
och talte därom ofta sins emellan
och undrade på dessa främlingar,
som kommit ibland många andra gäster
till deras stad för mantalsskrivningen
men ej som andra för att åter lämna
men för att finna där hos dem sitt hem.
De visste snart, att mannens namn var Josef,
en timmerman från staden Nasaret.
Han var av ädel, kunglig börd, det viskas,
av Davids ätt och hus i klara led
på fädernet, med arvsrätt uppå tronen,
om rikets gamla ordning ägt bestånd
och Davids namn förblivit vid sin ära.
Det visste skrivaren i Betlehem,
som noga genomletat släktregistren.
En prins i Betlehem, en Davids son,
går Josef med sin yxa uppå axeln,
glad att sin utkomst köpa med sin svett
som varje annan mödans son i staden,

och dock en Davids son i allt sitt skick
i mångas ögon, vilka honom följde
uppmärksamt, där han gick sin stilla gång
till arbetet i dagens första gryning
med sång i blick och gång, om ej på tungan,
och återvände trött men glad och nöjd
med mödans lön till hemmet uti kvällen.
Tyst var han för det mesta, såsom en
som helst sällskapar med sin egen tanke
och sluter lyckans skatter inom sig.
Och hon, som är med nyfödd son upptagen,
i hemmet och sin nya sällhet gömd
från allas blickar såsom mor och maka,
är ännu mer än Josef föremål
för deras stora undran och beundran.
Ett rykte går om underbara ting,
som timat natten, då hon blev förlossad
med detta barn i stadens öppna khan,
om änglar, som för tempelhjordens herdar
den nyfödde i khanen pekat ut
som Herrens smorde, vare han välsignad,
och Israels konung uti Davids stad.
Det drömdes många drömmar dessa dagar
i gamla kungastaden Betlehem,
fast de, som drömde dem, ej tordes yppa
sitt hopp ens uti drömmens dunkla språk
för vännen i sin famn, den mest förtrogna,
hur varmt det än i deras hjärtan brann,
av fruktan att det kunde taga vingar
och flyga ett förhastat, tanklöst ord,

en nattens viskning eller dagens rykte,
från mun till mun att nå tyrannens borg
och väcka över dem Herodes vrede.
Så lägges dag till dag i Betlehem
för Josef i hans lugna flit, för modern
i hennes glada omsorg om sin son,
som tusenfalt all hennes möda lönar
med ljuva fordringar på hennes vård.
Knubbiga händer emot henne sträckas
av älskling, vilande på hennes knän,
och rosig hälsa ler på friska läppar
och spelar uti klara ögons djup,
ur tårars dimma över blåa speglar
till stämmans späda joller eller gråt.
Allt är ett språk, som modern ensam fattar
och fattar utan ord omedelbart,
mun emot mun och hjärta intill hjärta
och liv i liv uppgånget, själ i själ,
tills barnets väsen blivit hennes eget
och lever ej mer sitt än hennes liv,
vart andedrag av barnet hennes eget
och hennes eget bara som ett lån
av barnets leende, av barnets smärta.
När alltså första veckan fyllt sitt mått
och gossen hunnit bliva åtta dagar,
högtidlighölls i deras ringa hem
omskärelsens invigningsfest helt stilla
och enkelt värdigt, såsom lagen bjöd,
och utan gästabud och andra gäster
än stadens präst och en och annan vän,

som kände deras fattigdom och ville
i deras fröjd objuden taga del.
I enlighet med lagens föreskrifter
den lille omskars och erhöll därvid
av Josef och Maria namnet Jesus,
det namn, som ängeln redan honom gav
den stund, då han bebådades för jungfrun
och då hans underbara födelse
tillkännagavs för Josef uti drömmen.
Med detta namn, helt vanligt ditintills,
men genom honom namnet utan like,
det höga namn, som ingen annan bär
och bära skall och får, han skulle nämnas
utav sitt folk och alla jordens folk
från solens uppgång och till solens nedgång
överstepräst, profet och konung han.

Tjuguandra sången.

Tempelbesöket.

Templets herre kommer
till sitt tempel.

NÄR första månaden var full och gossen
var trettio dagar gammal, lagen bjöd
att han som förstfödd son i templet löses
från helig tempeltjänst med fastställd skatt,
fem silversiklar, samma pris för alla
och utav helgedomens sikels vikt,
en summa av minst tio kronors värde,
som Josef under månaden lagt av
och sparat glad för helga ändamålet
från mången måltid, som han nekat sig.
Fullt redo att på dag och stund betala
i templet efter lag sin helga skuld
för späda gossens, den förstföddes, lösen,
han dröjer tio dar i Betlehem,
tills makans reningsdagar voro fulla

och hon med barnet kunde följa med
till helgedomen där att själv frambära
åt Jehova en älskad, förstfödd son
och offra för sin rening enligt lagen
ett skuld- ett tackoffer till Herren Gud,
om också offret, som de kunde giva
uti sin djupa fattigdom, var blott
det allra minsta, tiggarns arma offer,
ej vad de gärna velat ge, ett lam,
men tvänne duvor eller turturdufvor,
som kunde köpas för så ringa pris,
att ingen var för fattig att dem äga.

Alltså de färdas åter välkänd väg
emellan Betlehem och tempelstaden,
vart enda steg en färsk påminnelse
om förra resans alla svårigheter,
om sorger, vilka Herren vänt i fröjd,
och lidanden, som alla bytts i nytt liv.
Det var som om de flöge vägen fram,
vart steg ett jubel, resans mål en lovsång.
Så lätt, så luftig var nu deras gång,
som om de burits fram på starka vingar
och knappast rört vid vägen med sin fot.
Så härlig syntes deras hela framtid,
så ljust och ungt och varmt var deras hopp,
så underbart, fördolt och ändå öppet,
låg Israels öde uti detta barn,
som där de buro uti sina armar
till helgedomen som en offergärd,

den största tempelgåva någon bringat
och bringa kan, och gåvan ifrån dem,
som hade råd att offra för sig själva
med nöd det minsta offer lagen bjöd!
De måste le vid tanken uppå detta,
hur fattiga de voro, huru rika!
Visst måste alla, som de mötte
på valkig hand och simpel, sliten dräkt
tydligt förstå, hur fattiga de voro.
Sågo de ock, hur stor den skatten var,
som unga modern tryckte till sitt hjärta?
Stod icke det också att läsa där
i moderns stolta blick, på barnets panna,
att han, som vilar där, är Herrens Krist,
den länge efterlängtrade Messias?
På denna minnesrika tempelfärd,
hur kunde någon för den lilles ära,
som lyser med en mer än kunglig glans,
ens lägga märke till föräldrars ringhet?
Måste ej alla se, att detta barn
omstrålas med ett sken av Guds shekina,
att detta är en konungs kröningsfärd,
att templets herre kommer till sitt tempel?
Måste ej alla se, just som de se,
en mer än jordisk glans i dessa ögon,
som om de gömde i sitt blåa djup
ett minne av ett saligt himmelskt urhem,
och höra såsom de i denna röst,
i denna späda, rena barnastämma
en mäktig, översinnlig harmoni,

en ton, som gläder dem och dock förfärrar,
 så stark, så mild, så överjordiskt skön,
 så full av majestät, så rik på mening,
 som det är fröjd osäglig att förstå
 och dock förstås med oförklarlig bävan.

Som i en dröm de snabbt fullborda resan
 och hinna vimlet i Jerusalem
 i tid att ordna det för morgondagen,
 då modern skall med älskad förstfödd son
 vid morgonoffret träda fram för Herren.
 I tidig gryningsstund Maria går
 i Josefs sällskap över bäcken Kidron
 med barnet i sin famn och träder in
 i helgedomen genom Sköna porten.
 De hedningarnas förgård genomgå,
 som ligger än i morgondunklet öde
 med sina pelargångar, sina rum
 för lärare och sina synagogor,
 och hasta därpå in i kvinnornas.
 En präst, som hade där sin morgonvakt,
 mottager penningar för gossens lösen
 och registrerar det uti sin bok
 med uppgift om den lilles namn och ålder
 och Josefs hemvist, levnadskall och börd.
 På deras fråga näst han villigt visar,
 vilken av dessa tretton öppningar,
 trumpeter liknande, i offerkistan
 är avsedd för de armas offergård.
 Han täljer dem, var växlarena sitta,

där de erhålla helgedomens mynt
utväxlade till dem i jämna pengar
enligt en taxa, fastställd dag för dag
och därtill på en öppen plats anslagen,
där alla sågo den. Ty sanhedrin
att skydda folket ifrån prejerier
av samvetslösa penningmånglare,
som ockrade på deras enfald, hade
förbjudit enskilt penningmäkleri
och flyttat inom helgedomens murar
växlarnas bord och slagit under sig
tempelaffärerna i en utsträckning,
som inneslöt all växel och all handel
med offerdjuren. Mer vinstgivande
blev handeln nu i en så väldig skala
och ändock billigare allt än förr.
På detta sätt förenades reformer
av gamla missbruk med en ökad vinst,
som borde kommit templet självt till godo
men snart av Hannas mäktiga familj
togs i beslag och gick i deras fickor.
Detta system, i sin begynnelse
vid denna tid, behövde en mansålder
av maktanspråk för sadduceerna
att växa till sin slutliga fulländning
med ett fulländat tempelbyggande.
Men åt den saken Josef och Maria
ej ge den minsta tanke denna stund.
För dem var allt i helgedomen heligt,
så templet självt som tjänare och präst.

De lade ned i offerkistan varsamt
den ringa penning, som var dagens pris
på unga duvor eller turturduvor,
ett par av varje, allt de kunde ge,
mottagande av prästen, som dem väglett,
ödmjukt knäböjande välsignelsen.
Därmed var deras reningsakt fullbordad.
Ej någon mer än prästen visste av
och ingen mer än han behövde veta,
i vilket ärende de kommit dit,
än mindre ringheten av deras offer.
En gång var dag verkställdes offrandet
av alla offerdjuren, små och stora,
de rikas tjurar och de armas lam
och duvor utan all åtskillnad,
så många offerdjur av varje slag,
som det fanns medel till vid kistans tömning.
För ingen var hans fattigdom en skam,
för ingen var hans rikedom en ära,
som rätt var uti Herrens helgedom.
På samma gång var det ej ringa tidsvinst
för prästerna att offra på en gång,
och medlens räkning kunde kontrolleras
långt bättre så än om var enskild präst
tillåtits handla uppå tro och heder.
Det hela var en del av det system,
som blev fullbordat sedan under Hannas
och lade som ett jättemonopol
all tempelhandel äntligt i hans händer.

De kunde nu ta del i helig tjänst
och skildes därför under morgonoffret.
Till männens förgård Josef styr sin gång.
Maria stannar blygsamt kvar uti
kvinnornas förgård, där med många andra
hon milt välkomnas av en Herrens präst,
som dagens unga mödrar från balkongen
ledsagar vänligt till Nikanors port
uppför en trappavsats med femton trappsteg.
Därupe kunna de med lätthet se
igenom porten bränneofferaltar
och prästerna, som ifrigt syssla där
att ordna allt för helga morgonoffret
framför ingången till det heliga,
dit inom kort en utvald präst skall träda
att tända rökelsen åt Jehova.
Ej hade någon av dem förr bevittnat
en tempeltjänst, som nu de fingo det,
så nära att de kunde se och höra
allt, som i männens förgård försiggick.
Det hände endast moder, som en förstfödd
i templet frambar själv åt Herren Gud.
Från denna plats Maria ser med häpnad
och helig vörndnad offerlammet dö
för prästens kniv vid orgelbrus, trumpetskall
och växelsång av präster och av folk.
Hon ser, hur röken ifrån gyllne altar,
gömt i det heliga, sig tränger ut
och blandar sig med rök från bränneoffer

och så med dryckesoffrets söta lukt
och bringar allt till ljudlös, helig tystnad
i gård och förgård utav Herrens hus,
där nu vart hjärta lyfter sig i bön.

Tjugutredje sången.

Simeon och Hanna.

En gång skall spira sådden
av dessa gamlas vittnesbörd.

BLAND dem, som denna morgon togo del i helga offerttjänsten, var en åldring, väl känd för alla i Jerusalem, där han sin hela levnadstid framlevat, till namn och karaktär en Simeon, "en man, som hör." Så nämde honom alla och hade nämt allt från hans ungdomstid för hans rättfärdighet och stora fromhet och för hans väntan efter Israels tröst. Han vandrade med Herren, såsom fordom en Enok gjorde, och Guds ande var som alla kunde märka över honom. Han kände från sin barndom Herrens lag och var med helga skrifterna förtrogen som den som hör i dem Guds egen röst

och med den högste som en vän samtalar
som Abraham, och den osynlige
i dagligt sällskap följer såsom Mose.
Så Simeon uti Jerusalem,
där stilla han framlevat sina dagar,
var känd och aktad såsom en profet,
en Herrens man uti sitt liv, sin vandel,
med örat öppet för den högstes råd
och bidande den kommande Messias.
Han gjorde därom ingen hemlighet,
att Herrens ande hade uppenbarat
den smordes ankomst i orakelsvar,
som lovade den helige i hans tid.
Ej skulle gamle Simeon se döden,
förr än han hade Herrens smorde sett!
Så trodde han, så talade den gamle
ännu på gravens brädd, fast i sin tro.
Och denna morgon kom han till Guds tempel,
av Anden driven såsom ofta förr
att söka Herrens ansiktes shekina,
den smorde, uti Herrens helgedom.
Den gamles ögon fästes vid ett barn,
som fattiga föräldrar just inburo
i helgedomen enligt Herrens lag
om lösen av en nyfödd son, en förstföd.
Ett barn som andra barn, han tyckte först,
då han till främlingarna vänligt nickar
och tyst dem skänker sin välsignelse.
Men hur han ser, hans blick av barnet fångslas,
som om han icke kunde se sig mätt

uppå den lille uti modersfamnen,
på dessa oskuldsfulla, rena drag,
på dessa klara, djupa barnaögon.
Det var som om han gripits av en hunger,
och där är bordet, gripits av en törst,
och där är källans nektar för hans läppar!
Han följer modern, barnet med sin blick,
glömsk av allt annat under morgonoffret.
För honom barnet där i moderns famn
är morgonoffret, hela tempeltjänsten,
och fyller helgedomen med ett ljus,
Guds tempels och Guds härlighets shekina,
sådan han aldrig förr den hade sett.
Han ser det nu, hans ögon se Guds smorde!
Ej stormande, men i sin visshet lugn
den gamle möter Josef och Maria,
då de från morgontjänsten åter till
kvinnornas förgård styrde stegen båda.
Och just som prästen, dem välsignande,
den lille återlämnat till Maria,
den gamle tager barnet i sin famn
och i en högstämd sång profetiskt siar
om barnets framtid uti dessa ord:

*“Herre, nu giver du trälen din lös
uti frid, som du lovat,
ty mina ögon ha skådat din frälsning,
som du inför alla
själv har berett som ett ljus
att ditt namn uppenbara för folken*

*Israel, ditt folk till ära och pris
ifrån släkte till släkte."*

Med häpnad Josef och Maria lyssna
till profetian från den gamles mun,
i vilken ängelns hälsning till Maria,
upprepad se'n till Josef i en dröm
om detta barn, Guds egen son och smorde,
upprepad åter genom herdarna
den heliga, den underbara natten,
nu växer till ett löfte om en tron,
där han, Guds smorde, över alla troner
skall härska, konung över alla folk!
Begrundande uti sitt hjärta orden —
hon anar föga deras innebörd —
Maria segerstolt sin son mottager
ur Simeons armar i sin egen famn
och trycker honom ivrigt till sitt hjärta
och emot älsklingen i famnen ler
ett överlyckligt leende, fast blicken
är skymd av strida, varma tårars ränn,
som om hon anat, att en sådan lycka,
så överjordiskt och ofattligt stor,
ej vinnes utan ett osägligt offer.
Den gamle dröjer med sin varma blick
på barnet, medan han välsignar båda,
och till Maria yttrar dessa ord,
djupa, som om han genomskådat hennes
och barnets framtid med sin skarpa blick.
Så meningsrik fast dold var profetian:

*“Se, denne ligger till fall och till nytt liv
för många i Israel,
ligger ett tecken, som många med häftighet
skola motsäga —
också igenom ditt hjärta, Maria, går svärdet —
och många
äro de hemliga tankar, som detta
skall bringa i dagen.”*

Den gamle tystnar, väckt som ur en dröm.
Och rädd för orden, vilka nyss han talat,
han skrider långsamt, med en avskedsblick
på barnet, ett farväl till jordelivet,
glatt, med högburet huvud ifrån platsen.
Så bjuder man farväl till gryningen
och hälsar sol, som uppgår, hälsar dagen!
Så bjuder man förgänglighet farväl
och brist och nöd och sorg och strid och tårar
i främlingsland, när man välkomnas hem!

Men profetissan Hanna, Fanuels dotter
av Assers stam, stod samma stund bredvid
och lyssnade till underbara orden,
som talats nyss av gamle Simeon.
Hon ock var gammal, säkert hundraårig.
Gift redan uti mycket unga år
och efter sju års äktenskap en änka,
hon hade så förblivit sedan dess,
i åttifyra år en ensam kvinna,
som aldrig lämnade Guds helgedom

men bodde där, en tempeltjänarinna,
i bön och fasta både natt och dag.
Hon var som Simeon en israelit,
en av de fromma stilla uti landet.
De funnos ännu uti tusental,
fast sällan nämnda uti folkets hävder,
på landsbygd liksom i Jerusalem,
av alla åldrar, alla samhällsklasser.
De väntade ännu Messias dag
och höllo löftet om hans ankomst heligt
och trodde fädrens Gud och helig skrift.
Hos dem fanns ingen bävan för Herodes,
ej fruktan för den stolte romarns tron.
De delade ej hatet hos zeloten,
som byggde allt sitt hopp på våldets rätt,
än mindre sökte de som sadduceen
med trolöst smicker de förnämas gunst
och fördel utav herrarna i landet.
De ödmjukt bidade Guds egen tid
och läste uti skuggorna, som mörka
och skarpa föllo över deras tid,
att ljuset, som de bidade, kom nära.
De taga ingen del i jubelfest,
som lånar all sin glans från utländsk spira
och allt sitt ljus ifrån tyranners nåd,
än mindre stämpla de i mörkret uppror
och fylla nätterna med mord och brand.
Rättfärdiga, de älska Herrens rätter,
och fromma lyda de hans viljas lag
och dyrka Gud och tjäna villigt nästan.

För dem är fromhet kärlek, icke hat.
De söka Herren själv i Herrens tempel
och hjärtats renhet uti offrens blod.
De räknas ej i antal dessa fromma,
men äro jordens salt och världens ljus,
nationens hälsa, folkets mærg och kärna,
den djupa floden under vågens skum,
som bär och vattnar, fast den icke synes.
Till dessa fromma hörde gamla Hanna.
Hon hört av herdarna från Betlehem
förkunnelsen om barnet, fött i natten
i khanens tält, av Herrens änglar hälsat,
och kände av beskrivningen igen
föräldrarna från Nasaret och barnet,
nu då hon hört den gamle Simeons ord.
Att allt var sannt, som herdarna förkunnat,
att här hon såg i detta lilla barn
Messias själv, hon icke längre tvivlar,
men stämmer upp en sång av lov och pris
hon ock som Simeon förut till Herren.
Och från den stunden talar hon till alla,
som hon kan träffa i Jerusalem
av dem, som vänta Israels förlossning,
om Herrens hand, i detta lilla barn
så underbart, så väldigt uppenbarad.
Och ännu länge hennes vittnesbörd,
se'n hon som Simeon gått den sista färden,
i trogna, varma hjärtan levde kvar.
När äntligt ljud ökenprofetens röst,
förkunnande den smordes rike nära

och manande till bättring och till tro,
när barnet, nu för helga kallet vuxet,
framträder för att taga det emot,
vem lyder dem? Då spirar härligt sådden
av Simeons och Hannas vittnesbörd
i trons och i det nya livets frukter,
en ny plantering för den nya tid,
i döparens, i mästartens förtrogna.

Tjugufjärde sången.

Stig upp för de gråa håren.

Ett minne, som siar ur natten
en skönare dag, en ny.

STIG upp för de gråa håren,
för silverkrönt ålderdoms majestät,
du ungdom i glada våren,
och aldrig din hyllning förgät.

Den hjässa, som åldern har sirat
med lockar av vintrarnas renaste snö,
låt våren, som just har spirat,
låt sommarn med blommor beströ.

Giv rum för den stapplande gamla,
för orden från skruppna läppar giv rum,
och honung från läpparna samla
och ljus ifrån blicken skum.

Han skrynklorna bär med ära,
som du dina lockar av vårens gull,
var skrynkla en runstav att lära,
av gyllene runor full.

Så skynda att visdom stava
från levande runor, så länge du får.
Snart måste man åldring begrava,
och ensam med gåtan du står.

Var aktsam om jättetallen,
som lyfter i skogen sin krona allen.
Med henne är skogen fallen
och sången och suset se'n.

Det porlar i erfaren gubbe
ett källsprång av saga — håll gubben kvar.
Det spirar ur multnande stubbe
en skog — därför stubben spar.

Var rädd om det mognande kornet,
att icke det spilles i förtid ut.
Spar vinet i ymnighetshornet
och icke för ro skull det gjut.

Se till att ej utsädet öda,
som sparats åt dig i det lutande ax.
Låt det mogna och ge sin gröda
i sin tid — håll din lie tillbaks.

Giv åldringen fromma ditt öra,
giv honom ditt hjärta i tacksamt lån,
och du skall i gengäld få höra
en visdom ovanifrån.

En visdom, ej flyktig som tiden,
ett ögonblicks glitter på solbelyst ström,
som är med sin solblink förliden,
ungdomliga hoppets dröm!

Det ljus, som *han* fjärrsynt skådat,
är icke av nattliga stjärnans slag,
nej, gryningen är det, som bådat
för honom den nya dag.

Så skynda att gryningen fånga
från bristande ögonens morgonsky,
som siar ur natten, den långa,
en skönare dag, en ny.

THEOLOGY LIBRARY
CLAREMONT, CALIF.

441408

Nyvall, D. (David), 1863-1946.
Jesus Nasareen : ein hjåltedikt.

PT Nyvall, David, 1863-1946.
9995 Jesus Nasareen; ein hjåltedikt. CH
N9 Martenson, 19--?]
J4 130p. 18cm.

From the library of Leland H. Carls

1. Jesus Christ--Poetry. I. Title.

441408

CCSC/mm

